7 לילות
מוסף ידיעות אחרונות
י״ז בסיון תש 27.5.94

سبعة ليالي

פיטר גבריאל
לים האדום
ראל חן דרבי
ד השלום״
מולדבי, מינכן

סוף סוף היא כאן, אחרי ששברה שיאים בכל העולם! סקודה של פולקסווגן – עם 528 שיפורים שהכניסו מהנדסי פולקסווגן במנוע, במרכב, בשילדה ובעיצוב! 528 שיפורים שאתה מרגיש בכל רגע על הכביש. סקודה של פולקסווגן – בטוחה יותר, חזקה יותר, נוחה יותר אבל לא עולה יותר!! כן, ההפתעה הגדולה מכולן: בעוד שהצרפתיות, היפניות, האיטלקיות והספרדיות עלו בלי הכרה, בסקודה המחירים נשארו ללא שינוי!! אז למה לך לשלם עשרות אלפי שקלים יותר, כשאתה יכול לקנות סקודה ולהרגיש פולקסווגן?

סקודה – הרווח כולו שלך!

איטלקית	1100 סמ״ק	38,299 ש״ח
ספרדית	1400 סמ״ק	42,411 ש״ח
יפנית	1300 סמ״ק	46,900 ש״ח
צרפתית	1100 סמ״ק	47,341 ש״ח
סקודה	1300 סמ״ק	33,780 ש״ח!

ABW

IQ + ♥ = SKODA
Volkswagen Group

סקודה. זה בטוח בשבילך!

עכשיו בכל אולמות התצוגה

SKODA AUTO

משרד ראשי, מוסך ומחסן חלפים מרכזי: ס.כ.ר קאר שווק רכב בע״מ, ק. אריה רח׳ היצירה 22, פ״ת טל. 03-9243425 ■ אולם תצוגה ומכירות ראשי: רח׳ המלאכה 8, תל אביב, טל. 03-5612277 ■ ק. שמונה: א. התעשיה הדרומי טל. 06-941631 ■ נצרת: פאולוס השישי פ׳ דיאנה טל. 06-556370 ■ חיפה: שד׳ ההסתדרות 84, צ׳ק פוסט טל. 04-414583 ■ חדרה: שב׳ ביאליק, כביש חופה חושן טל. 345988, 06-344318 ■ נתניה: המסגר 5 א. התעשיה הישן טל. 09-625551 ■ הרצליה: בן-גוריון 34 טל. 09-586789 א.ג.מ. א. התעשיה הרצליה טל. 09-587117 ■ ירושלים: יד-חרוצים 13 א. התעשיה תלפיות טל. 02-733888 ■ רחובות: מוסך קרן און, א.ת. רחובות טל. 08-361257 ■ רמאללה: א. התעשיה אל-בירה טל. 02-953657 ■ אשדוד: האורגים 1 (ליד טרבינטל) א.ת. כבדות טל. 08-566289 ■ באר-שבע: הנגרים 10 א. התעשיה טל. 07-274316 ■ אשקלון: מוסך דרור אזור המלאכה טל. 07-723368 ■ אילת: מוסך הבנים, א. התעשיה ת.ד. 2190 טל. 07-333733 ■ תל-אביב: אוטו בדק - דרך השלום 7 ת״א טל. 03-6953359
נקודות מכירה נוספות: ראשון לציון: מוסך ש׳ר האצ״ל 6 א. התעשיה החדש ראשל״צ טל. 03-9619674 ■ קרית גת: מוסך המרכז, המסגר 6 טל. 07-813669 ■ שפי: 03-776177

שרון מולדבי

מינכן

שבת, פאתי מינכן, אחר צהריים אפור ומעונן. משטח האספלט העצום, ששימש עד לפני שנתיים כשדה תעופה, תיפקד בסוף השבוע שעבר כאתר פסטיבל 'רוק אין רים', שנמשך שלושה ימים. על שתי במות הענק מתחלפים אמנים כ'סמאשינג פאמפקינס', 'הברידרז', 'ת'ראפי', 'סול אסיילום', בוני רייט, נינה האגן. אלפי צעירים גרמנים מפלסים דרכם פנימה דרך עשרות דוכנים המציעים להם מזון, משקאות, בגדים, תכשיטים ותקליטים.

למרות ש'רייג' אגיינסט דה משין' מפציצים מהבמה, וסוחפים את מאות הגברברים שכבר נרחקים לעברה, מאחורי הבמה מתנהלת פעילות שקטה, מיומנת, מדוייקת. ממשאיות ענק, אוטובוסים ומיניבוסים, נפרקים ונטענים ציודים ואמנים שונים. פיטר גבריאל, הכוכב המרכזי בלילה הזה, מגיע עם אורחיו בשתי מכוניות מרצדס אפורות, ומובל לתחום שהוקצה להפקה שלו. ביתן כחול אחד מיועד למנהלת הסיבוב שלו, לעוזר האישי של גבריאל ולעובדיהם, והוא מחומש בציוד משרדי, טלפונים, פאקסים ומחשבים. הביתן השני הוא חדר הקייטרינג הפרטי של אנשי גבריאל, הנפרד מאוהל האירוח המיועד לכל שאר הצוותים והאורחים. הביתן הכחול השלישי משמש כחדר הלבשה. כשהמגהצת והמלבישה עוזבות את החדר, גבריאל מתייעץ בצלם שלנו איזו חולצה לבחור. מתלבש, סוגר את חדלת, ומתיישב על אחת משתי ספות העור השחורות, לראיון ראשון שלו עם כלי תקשורת ישראלי.

עוד קודם לכן, במפגש היכרות קצרצר איתו, ניתן היה להתרשם מארם לבבי, חף מגינונים ומפגני אגו. הדבר הבולט והממגנט ביותר בהופעתו החיצונית של גבריאל הוא המבט בעיניו הכחולות, המקרינות עוצמות נדירות של אנושיות וצלילות. לגבריאל אין הילת כוכבות סביבו, המאפיינת אלילי פופ מוחצנים וטווסיים יותר. יש לו הילת אנושיות כובשת. ענקית. למרות שהוא ידוע כמי שהתלבש והתאפר בתיאטרליות מובהקת עוד בימיו ב'ג'נסיס', למרות שהקליפים החדשניים שלו עמוסים, ראוותניים, גדושים בפעלולים לפעמים עד כדי הגזמה, הרי במפגש אישי, כמו ברגעים לא מעטים על הבמה, גבריאל משדר בעיקר חוכמה וניסיון, טוב לב שאין לטעות בו, והרבה מאד סמכותיות.

זה האיש שב־75' נטש את 'ג'נסיס', להקת רוק בשיא הפופולריות שלה, ושבמהלך שנים חקר, כסולן, תרבויות וטכנולוגיות שונות. גבריאל הוא כוכב הפופ שתרם הכי הרבה לקידום אמנים מהעולם השלישי. והוא בין אלו שהואשמו בשנות השמונים בצדקנות, מטיפנות, ויומרות פוליטיות־חברתיות שאינן אמינות, כך המקטרגים, כשהן נעשות בידי כרזן עשיר, מפורסם ולבן. גבריאל התעקש מראש שלהופעה בישראל תתלווה הופעה מקבילה במדינה ערבית וזו, כידוע, תתקיים בטאבה. ללא קשר לצד המוזיקלי, הרי שתקשורתית ופוליטית הקונצרט של גבריאל עם כמה מאמני 'וומאד' ('פסטיבל מוזיקה, מחול ואמנות העולם'), בטאבה, יהיה המופע המיובא החשוב ביותר בתולדות הפופ במזרח התיכון.

– ההופעות האלו הן דרכך לתרום לקידום תהליך השלום?

„כן, באותו אופן בו דרום אפריקה היא עכשיו מקום שאפשר לבקר בו. אני לא שם את שני המקומות באותה קטגוריה, אבל אני חושב שחשוב לאמנים להחזיק במודעות לגבי המצב. כלומר, ודאי ישנם אנשים שמבינים את המציאות טוב מאיתנו ובקיאים בה יותר, אבל אחת העוצמות של מוזיקת הרוק היא בייצוג דעת האנשים הרגילים, שלא מבוטאת באמצעים אחרים. רוק, עדיין, הוא בעיקר בידור, אבל עבורי, אישית, הוא הרבה יותר. זה מקור לרעיונות, ולמדתי על הרבה דברים דרך מוזיקת רוק. אז אני רוצה להיות חלק מהתהליך הזה".

– במסגרת פעילותך החברתית פגשת ברחבי העולם אנשים שמקריבים עצמם לטובת שיפור החברה שלהם. רובם נותרים אלמונים, בעוד שחקני קולנוע, ספורטאים ומוזיקאים מערביים זוכים כל הזמן לפרסום מתנבר. הסלבריטיז של המערב ראויים לתהילה כזו, היא באמת משתלמת לחברה?

„אומרים שחברה מייצרת את הגיבורים שהיא צריכה. אני מסכים איתך שהאיזון אינו נכון. אבל, כדוגמה, אנחנו, הרבה מוזיקאי רוק, תומכים בארגון זכויות אדם, שמעניק פרסים לאנשים מתחת לגיל שלושים בכל רחבי העולם, וכך זה מתהפך. כי אנחנו, אם תרצה, משתמשים בתשומת הלב שהתהילה שלנו מושכת, כדי לנסות ולהביא את העיתונות והטלוויזיה אל האנשים המרהימים האלו, שרובם מסכנים את חייהם. עבורנו זה קל, יש לנו חיים נוחים והמון הערכה. אנחנו יכולים להיות מעורבים רק מדי פעם. וחיי האנשים האלו בסכנה, והם לא משיגים הכרה עולמית".

– אתה חש לפעמים רצון להתנצל על חיותך כוכב רוק?

„לא, אני לא צריך להתנצל, אבל אני חושב שאם זה ניתן, צריך לעשות דברים אחרים מלבד להתעשר ולהתפרסם. מחי היה נרקב ולא הייתי מוצא חן בעיני עצמי, אלמלא ניסיתי לעשות גם דברים אחרים".

> „אחת העוצמות של מוזיקת הרוק היא בייצוג דעת האנשים הרגילים, שלא מבוטאת באמצעים אחרים. רוק הוא בעיקר בידור, אבל עבורי, אישית, הוא הרבה יותר. זה מקור לרעיונות, ולמדתי על הרבה דברים דרך מוזיקת רוק"

לא מספיק לי להיות עשיר ומפורסם

במהלך הקריירה שלו הואשם פיטר גבריאל לא פעם בצדקנות ומטיפנות ואפילו ביומרות פוליטיות־חברתיות לא אמינות. גבריאל המשיך בעקשנות לקדם אמנים מהעולם השלישי ולמחות בדרכו כנגד דיכוי והפרת זכויות האדם. הסכם השלום עם הפלשתינאים שיכנע את ההומניסט הוותיק להופיע סוף־סוף גם אצלנו, ושרון מולדבי שפגש אותו בגרמניה לפני הופעה, שמע ממנו על הקשר בין מוזיקה, תקשורת וזכויות האדם

– תתאר את הרגע שהכי נגע לך, רגשית, בהופעותיך האחרונות.

גבריאל נדרש לזמן למחשבה. „האחרון, אני חושב, היה בפעם האחרונה שהופענו בדרום אמריקה. יש לנו חברים מתנועות לזכויות האדם שם, ולפעמים, במיוחד בסיבוב 'זכויות אדם עכשיו' ('88', עם ברוס ספרינגסטין, לו ריד, סטינג, טרייסי צ'פמן ויוסו נדור), האנשים בקהל שאיבדו בני משפחה או נכלאו ועונו, עמדו ובכו. ואז אתה חושש על המוזיקה כבעלת עוצמה".

– יש הבדל עבורך, כפרפורמר, בין קונצרט רב אמנים במסגרת 'וומאד' להופעת יחיד שלך?

„אממ... יש שתי תשובות, כנראה. כאמן, עם הצוות שלי עצמי אני יכול לעשות יותר, במובן שאנחנו מוציאים כסף על המופע, הבמה והתאורה, ועושים את זה נכון למוזיקה ולמופע. בוומאד, אני עובד עם כמה תאורה ותגברה קיימות, וזה הרבה יותר מגביל. מצד שני, התחושה בוומאד פנטסטית, אנחנו מכירים את הנגנים האחרים, וזו אווירה מאד מיוחדת, שונה מפסטיבלים אחרים".

– איך אתה מכין את עצמך, פיזית ומנטלית, בשעות האחרונות לקראת העלות לבמה?

„זה משתנה. נכנסתי עכשיו להרגל של עינוג עצמי, ברוב המקומות אני עובר מסאז'. כי להרבה אנשים יש הרגשות כאלו ואחרות ממך, ובכל מקרה אני אוהב מסאז'ים, מכור לזה. אז אני נועל את הדלת ויש לי שעה של שלווה. זה באמת מאד עוזר.

המשך בעמוד 16

עמדתי מולו ובכיתי

בשיאו של המופע, כשגבריאל שר את 'ביקו', באופן לגמרי בלתי נשלט החלו לרדת הדמעות

במשך שעה וחצי, על בימת הפסטיבל במינכן, הגיש פיטר גבריאל מבחר משירי הסולו שלו, בביצועים משובחים. גבריאל מסתייע בארבעה נגני עילית ובזמרת רקע, מהם בולטים במיוחד מתופף הג'ז הוותיק בילי קובהאם, ונגן הבס המורהים טוני לוין, הצמוד לגבריאל מזה שנים. גבריאל מצטנע, יחסית לעברו, עם התיאטרליות, ובכל זאת הוא מרבה לרקוד ומרבה להפעיל את הקהל ואת נגניו, ומשדר חיוניות, שמחת חיים, וגם הרבה כוח כשצריך. ב'חופר בעפר' הוא חובש כובע מצחיה אליו מחוברת מצלמה זעירה המעבירה אותו למסך הוידיאו, עליו תנועותיו ופניו מוקרנות בהילוך איטי, מבעד ערשת עין־דג; אלים, מעוות. את 'משחקים ללא גבולות' החזק הוא מקדים, מנגד הנוענות כלפי הטורקים כאן, ובצרפת, ו'מארצי'', ושר אותו בגרמנית. גבריאל מרבה לשוחח עם הקהל המקומי בשפתו, ובכלל מרבה להפגין תשומת לב לנעשה בקרב צופיו. משיריו המוקדמים נעדר 'הנה בא השטפון' הגדול, שאף הוא הוקלט בעבר בגרמנית, אבל נוכח היטב 'גבעת סולסברי', ארבע דקות של פופ נפלא. הקהל רוקד, מדליק ים מציתים שלפעמים כבים מיד בגשם שוטף, מריעו על גבריאל המון אהבה.

אבל שיא המופע, וזה שיא נדיר בהופעות חיות בכלל, הוא ההדרן של 'ביקו', שלביצועו גבריאל העלה את לאקי דובי ו'העבדים', להקת היתום שהגיעה לבקשתו מדרום אפריקה. כשיחד אחרי השוויון לשחורים בדרום אפריקה, במיוחד על אדמת גרמניה, בגלל העבר והעכשיו שלנו בישראל, אבל בעיקר משום ש'ביקו' הוא אחד משירי הקינה, המחאה והתקוות, החכמים והנוגעים בכל הזמנים, הביצוע שלו מזעזע את הנשמה. קודם ל'ביקו' התקשיתי להיסחף לגמרי עם ההופעה הגבריאלית המאוד חמה ומלוטשת. דווקא משום כך, כשבאופן דגמהי מלחו צפוי ובלתי נשלט החלו לרדת הדמעות, הוא הפך לבלתי נשכח. בהופעות, בדרך כלל, ישנן דרכים ששוטות ובדוקות להעת אם הן מגיעות אליך או לא: מבחן החיוך הרחב או המבט־החמום שמשתלטים על הפנים, מבחן האגן, שמתנענע או שלא, ומבחן הצמרמורות, כשמורגש הרעד לאורך עמוד השדרה ושערות הידיים סומרות. אצל פיטר גבריאל במינכן לא רקדתי וגם לא הצטמררתי, אבל מולו ב'ביקו' עמדתי, שרתי את המילים שלו, ובכיתי. אינני זוכר מתי זה קרה לי לאחרונה בהופעה.

הקהל רוקד בגשם השוטף, מריעו על גבריאל המון אהבה. פיטר גבריאל בהופעה

> „עברתי טיפולים קבוצתיים, ואחד התרגילים היה שאני נופל לאחור, ונתפס על ידי אנשים לפני שאגיע לרצפה. צריך לבטוח באנשים שיתפסו אותך, זה התרגיל, וחשבתי שזה יהיה מעניין לנסות את זה בהופעה"

יעל הדיה

לא צריך להיות אנתרופולוג כדי להבחין בכך שמתישהו בסביבות מאי־יוני, צצות בארץ מספר תופעות מרגיזות, כגון יתושי אנופלס, הזיות קולקטיביות על תנינים, ומלחמתם של החרדים ב'פוסטר מדיה'

בגיל שמונה עברתי משבר זהות: החוקתי סידור מתחת לכרית, מלמלתי בפראות משפטים מהתנ"ך, נישקתי מזוזות, ובהיותי פרפקציוניסטית גם התהלכתי עם כיפה קטנה. לא עזרו תחינותיהם של הוריי לחרול ממנהגי החרדים, או לפחות להסיר את הכיפה מראשי בהיותי בת, כי אני, כמו שירלי מקליין, עברתי חוויה ספיריטואלית: היה זה שלט־חוצות שראיתי מחלון המכונית, שעליו היה כתוב „כל אשה ובת מדליקות נרות שבת", סלוגן שרדף את נשמתי, הנתונה להשפעות גם מעל קופסאות גפרורים.

לו גרנו בניו־יורק, היו הוריי יכולים לתבוע את חברת השלטים ואת 'נור', ואם היה נשאר להם כסף, גם את חב"ד, על שיבוש דעתה של ילדה חילונית, אבל חזרתי בתשובה נקטעה בעודה באיבה על־ידי אמי, שהחליטה לנקוט יד קשה, כשביקשתי ממנה שתרקום לי 'ילדה טובה ירושלים', על הכיפה.

לא צריך להיות אנתרופולוג כדי להבחין בכך שמתישהו בסביבות מאי־יוני, צצות בארץ מספר תופעות מרגיזות, כגון יתושי אנופלס, הזיות קולקטיביות על תנינים, ומלחמתם של החרדים ב'פוסטר מדיה'.

גם לא צריך להיות מתמטיקאי כדי להבין, שכשתיים מתוך שלוש התופעות הללו אי־אפשר להיאבק. „בצעד חסר־תקדים

איור: אפרת בלוסקי

הודיעה הוועדה החרדית למניעת פרסומי תועבה, שהיא מחרימה את חברת שלטי החוצות 'פוסטר מדיה'", נכתב בשבוע שעבר בעיתון סבילי, לילה קודם נדון הנושא ביומן תרבות, שם, באמת, המקום הראוי לדון בו, כי הרי מדובר בסך־הכל במיצג.

נכון שהחברות השונות, ובעיקר חברות המזון, לא בדיוק רואות את זה ככה. מבחינתן, איום החרדים להחרים את מוצריהן, אם ימשיכו לעבוד עם 'פוסטר־מדיה', רחוק מלהיות אירוע־שוליים תרבותי, משהו כמו המזרקה של אגם, שהדרך הטובה ביותר להתמודד איתה היא להתעלם ממנה. כי כמו בעולם האמנות, גם פה מעורבים סכומים גדולים של כסף, ואף אחד לא רוצה שיפסיקו לאכול את הציפוס שלו בגלל ציצים.

מנכ"ל 'פוסטר מדיה', נעם פינטוב, אמר כי, לדעתו, זו רק סנונית ראשונה בניסיון של החרדים להטיל את מרותם על הציבור החילוני, ונשאלת השאלה אם פינטוב הוא במקרה תושב חוזר, שבילה את עשרים השנים האחרונות במדגסקר? 'סנונית' זה אולי נורא לירי, אבל במקרה שלפנינו נראה שמדובר בעיט זקן, שוקוק באופן רווי לפריקוד.

לנצח נמשיך להיעקץ מיתושים ולקבל התקהלב מכל בול־עץ שיצוף בכינרת, אבל עכשיו, ובמיוחד לאור האוטונומיה הפלשתינית, נפלה לידינו הזדמנות לעשות אקספרימנט נועז: להרדים יש טעם טוב ועל זה תעיד העובדה, שהם מתעמקים כל כך בפוסטרים האלה, ומכיוון שמישהו במלחמה הזאת יצטרך להישבר ראשון, אפשר להניח שזה יהיה מי שלא שתה קפה בבוקר, או נאלץ להוסיף מתביסקווים ואהוב עליו מהיותו עסוק בחרמים. בסופו של דבר מישהו צריך להגיד לוועדה החרדית למניעת פרסומי תועבה: אתם נועקים חמש מאה אחוז, מעתה והלאה תקנו גם את המוצרים שלהם.

אני עדיין ילד

הוא קונצרן בידור שמגלגל הרבה הכנסות. פני הגומי שלו צצים בשלאגר ההיסטורי 'הביצה והתרנגולת', 'זהו זה' הנצחית, מעל מודעות ותשדירי פרסום. עכשיו מוני מושונוב חוזר לתיאטרון חיפה להשתתף בהצגת 'הכפיל', ומספר לעמוס אורן על החלומות הגדולים שלו ועל החלומות שלא יגשים לעולם. להיות זמר־רוק, למשל

עמוס אורן

קשה להימלט ממוני מושונוב. הוא ממשיך להחליף דמויות ב'זהו זה', מתעלק על גידי גוב, מורח אותו בכל דבר מאכל אפשרי בפרסומות לבנק, ובמקביל ממשיך להריץ עם שלמה בראבא את 'הביצה והתרנגולת', הצגת הבידור הטובה ביותר בשוק כרגע. פני הילד הזקן, הפכו למרכיב הכרחי בחיי הבידור שלנו.

מהשבוע, אפשר יהיה להתרשם ממנו גם בתפקיד דרמטי ב'הכפיל' בתיאטרון חיפה, עיבוד של ערנה מוי"א לספרו הידוע של דוסטוייבסקי, בבימויה של נולה צ'לטון. מושונוב, בתפקיד הראשי, מגלם את יאקוב גולדיאקין, פקיד קטן ומבולבל, החי בחרדה נצחית ובחוסר מודעות טראגי. בליל סערה אחד הוא פוגש אדם הדומה לו בכל, ולפלצותו מתברר לו, שגם לו קוראים יאקוב גולדיאקין.

לקראת התפקיד הגדול השקיע מושונוב חודשים ארוכים בלימוד עולמו המיוחד של דוסטוייבסקי ובנסיון להבין את דמותו של גולדיאקין, האיש ההולך ומאבד אחיזה במציאות עם הופעת כפילו.

– תרשה לי להניח שנבחרת לתפקיד בסטריאוטיפ, בגלל המראה שלך והמטען שאתה מביא איתך?

„אני מניח שכן. הדמות של יאקוב היא במובן מסוים, קצת אנטיפאטית, שלא נעים לראותה בחיי היומיום. מצד שני, מזדהים ומרחמים עליו. כן, היתה מחשבה שיש לי יכולת לעשות אנטיפאט, שיכול לעורר אהדה אליו. אבל יש עוד ניגודים די בולטים באישיות שלי, שיכולים לעזור לי".

– למשל?

„המעבר מביטחון לחוסר־ביטחון ולהיפך. זו תכונה שחקנית מובהקת. או הליצן העצוב־שמח, המשמח־עצוב. שני הפכים כאלה. וכמובן, תכונות הגוד־גאיי, שהן בעיקר כלפי חוץ. אני לא לגמרי בחור־טוב. זו מסכה מסוימת. קשה לי לומר אמת בפנים לאנשים. אני מנסה להיות נעים עם כולם, שזה אנושי לחלוטין".

●●●

'הכפיל' סוגר מעגל אצל מושונוב, 20 שנה לעבודה עם נולה צ'לטון, הבמאית שלקחה אותו מספסלי האוניברסיטה לפרויקט השחקנים של תיאטרון חיפה. „אני לא מאמין. לא קולט את זה", הוא ממלמל, „הזמן רץ שזה מבהיל. חמש השנים הראשונות שלי בתיאטרון עברו בחיפה. כשאני בא לשם, אני מרגיש בבית, יש לי יחס למקום, זה מרגש אותי תמיד. חוץ מזה, עם נולה כבמאית יש לי חופש מוחלט, והעבודה איתה מעשירה אותי".

זו הצגה שישית להם ביחד. בשנות ה־70 בחיפה צ'לטון ביימה אותו ב'ליל העשרים', 'קריזה' ו'גוג ומגוג שואו'. בשנות ה־80 ב'אחרון הפועלים' בבית־לסין ו'החווה' בפסטיבל ישראל. „כל ההצגות היו הצלחות משותפות של שנינו", אומר מושונוב. „נולה נותנת לשחקן להרגיש שהוא קצת מחזאי, במאי, תפאורן וגם מנהל הצגה. החקר הנפשי של הדמות מעניין אצלה. לא מבין למה אנשים פחדו ממנה, בטענה שהיא נכנסת לנשמה. אני חושב שלא קלטו את האמן האמיתי שבה".

– התפקיד האחרון שלך בתיאטרון היה ב'המתלבטי' של חנוך לוין. שלוש שנים עברו מאז.

„כן, זה זמן ארוך מדיי. הייתי שמח לשחק בתיאטרון יותר, אבל חלומות לחוד ומציאות לחוד. גם קולנוע אני אוהב, ועשיתי רק שני סרטים, 'מסע אלונקות' של ג'אד נאמן, ו'אהבה גנובה' של משה מזרחי עם טום הנקס. בוא הנה, עשיתי סרט עם מישהו שזכה באוסקר"

נהיה פתאום משהו אחר. התכנית רוחה, יש לנו [illegible] פינות, מתמקדים יותר בנושא, יש מוטיבציה אחרת".

– ולא יהיה לזה סוף?

„רווקא ערוץ 2 נתן לזה רתיפה מחודשת. ברגע שאנו שנגמר התענוג אין לי ספק שאפרוש. תראה, האנו מת כאן תפקיד. דב'לה גליקמן אומר לי שזו תכנית, שאנו צריכים להזדקן איתה. כן. היא חלק מאיתנו".

– פעם הייתם יחידים. היום יש המון תכניות הומור. מה דעתך עליהן?

„יש מקום לכולם, אבל יש עומס של טוק־שואים ו[illegible] ומעט מאוד קומדיות עם סיטואציה. יש מעט מאוד שתורמ[illegible] ל'זהו זה', מה שכן, יש גל חדש בהומור".

– דוגמאות?

„משה וטל מצחיקים אותי מאוד. המציאו גימיק [illegible] סוג שונה של דיאלוג שלא דומה לשום דבר קודם, ויש לה[illegible] מה להגיר. וכמובן, כל הסטנד־אפ בארץ, שבעיני [illegible] מקסים. יעקב כהן, וילוז'ני, גיל קופאץ', צביקה [illegible], המנגבים בשרוול. מרענן, עכשווי ולצעירים".

– את 'החמישייה הקאמרית' לא הזכרת. בכוונה?

„לא רוצה לבקר. זו הצלחה, היא מדברת לאנשים, אבל אני מוכרח להודות שיש הרבה תכניות שאני לא מצליח להבין על מה צוחקים. במובן מסוים 'החמישייה הקאמרית' הם מרד. הם כאילו אומרים – אנחנו לא נצחיק, לא נשתמש בסטריאוטיפים, בסיטואציות קיצוניות ואפילו לא בפואנטה סופית. אבל אנשים אוהבים אותם, ואני מסיר את הכובע".

הכניסה לעידן הערוץ המסחרי שינתה את מצבו הכלכלי של מוני מושונוב. גם שינתה את התמורה הכספית להשתתפות ב'זהו זה'. כשרווח בעבר, לפני שש שנים, שהוא מקבל 200 ש' נטו לתכנית, הוא התבטא: „אני גאה בסכום הזה. שיתביישו הם. אלה שמשלמים". עכשיו, הוא אומר, השתנה היחס. „לא מדובר רק בסכום שהוכפל, אלא בהבנה של מפיקים ששחקן הוא כוח. זה עדיין לא השתנה בתיאטרון, וזה עצוב. היום, כשמתקצבים הפקת טלוויזיה, השחקנים מוצבים בראש הרשימה, וזה מוכיח את עצמו.

„פעם היתה לנו, השחקנים, בעיה, שלא היינו מוכנים נפשית להרוויח כסף מהמקצוע, היינו מוכנים לעשות הכל בשביל האמנות, אבל לבקש כסף זה היה נורא, הרגשה מבוזה. התפיסה הזו השתנתה, והיום מבינים שלא נורא להתפרנס ולהרוויח. סוף־סוף משתחררים מהתסביכים הסוציאליסטיים".

– כמה אתה מקבל היום על 'זהו זה'?

„אסור לי להגיד. אבל זה כמו חלטורה מכובדת שאנחנו עושים. לא שכר של מנכ"ל, אבל פתאום נהיה מכובד".

מושונוב, 43, נשוי כבר 14 שנה לסנדרה שרון, ואב לאלמה (13) ולמיכאל (8). כשחקן עצמאי הוא גר בראש למר־גורלם של 'עונתיים' ו'קבועים' בתיאטרון. „ההשפלה שהם עוברים היא נוראה", הוא אומר. „ברחתי מזה מוקדם

„לא רוצה לבקר את 'החמישיה הקאמרית'. זו הצלחה, היא מדברת לאנשים, אבל אני מוכרח להודות שיש הרבה תוכניות שאני לא מצליח להבין על מה צוחקים"

גולדיאקין הכפיל שלו הוא באיזה מובן הילד שבו, שעוד לא התלכלך והיטשטש.

„אתה יודע, שחקנים חולמים חלומות בזמן החזרות. בחלומות שלי אני רואה את עצמי, בגיל חמש־שש, נורא צלול וברור, מסתכל עליי. ויש בינינו דיאלוג של מבט. הוא כאילו שואל אותי: 'אתה רואה לאן הגעת? אתה זוכר שאתה זה בעצם אני?' אני בדרך־כלל לא מיסטי, אבל הדימוי הזה חוזר המון אצלי.

„אתה שואל מה מריץ אותי? אני חושב שזה הוא. כאב האובדן של הילד ההוא שהייתי, שהתנתקתי ממנו. יש גילאים בזיכרון שלי שלא חזרתי אליהם אף פעם, ופתאום זה צץ.

„וככל שאני מתבגר והזמן עובר, אני מעריך יותר את הקשר עם בראבא. אנחנו תפורים אחד לשני, כמו כפפה. משלימים אחד את השני בצורה נדירה. הוא הכפיל שלי ואני הכפיל שלו. ביחד אנחנו סובלים ייסורי יצירה. ויש לנו 'תכניות בראבא', שאינן מסתכמות רק בהצגות בידור על הבמה. הטלוויזיה וערוץ 2 הוכיחו שאפשר להתפרנס".

– פעם אמרת, שבגיל 46 תהיה זמר רוק.

„אפשר לעשות איקס על זה. אני לא אהיה זמר".

– למה לא?

„כי אני לא יודע לשיר".

– אבל לא צריך לדעת לשיר...

„אתה צודק, אבל צריך לדעת לבטא את עצמך בשירה, לתת לעצמך דרור כשאתה שר. אני מחושב מדיי בשירה".

– אז איך בכלל נולד הרעיון הזה, להיות זמר?

„בוא הנה, אני מרמלה. שכחת? בירת המועדונים והקצב של שנות השישים. אז, באותה תקופה, לא היה שיר שלא ידעתי בעל־פה".

בנקודה זו הוא נסחף דווקא לימינו־אנו. „ועוד חשבתי בזמנו שאנחנו הכי אמיתיים. אז היו אנשים ששרו ולא ביטאו. בזנו לפשוט ולקולע, ביקשנו להיות מתוחכמים. מה שעושים היום במוסיקה זה פשוט נפלא. אביב גפן, 'איפה הילד', ירמי קפלן. אביב, למשל, הוא הקשר ביני לילדים שלי. לפני כמה שבועות, בשביל להיות אבא טוב, הודרזתי לקנות את התקליט החדש שלו. אמרתי נביא הביתה, לילדה. שמע, הקשבתי לו ונכבשתי".

לרבים, מוני מושונוב הוא צעיר נצחי. עיני התכלת גוברות על שיער השיבה והפנים חרושות הקמטים, וגופו נערי ומוצק. הוא מכור לספורט, שוחה כל יום ומשחק כדורסל ב'אליצור חולון'. „הצטרפתי לקבוצה בראשית העונה כשהיתה בליגה א', ירדנו לליגה ב'".

– משתמשים בך למכור כרטיסים?

„כרטיסים? שני איש באים לכל משחק".

– והספקת להופיע בפני ילדים?

„זה היה אחד מאבות־המזון שלי, אבל הפסקתי כי יש גיל שכבר קשה לעשות את זה. אז עשיתי במקום זה, קלטות וידאו עם אריק איינשטיין, ליצנות טהורה, ליצנות לשמה".

– איך בכלל נוצר הקשר עם אריק?

„אריק ראה את 'אחרון הפועלים' ונהנה מזה. התקרבנו. לא הייתי מיושבי המסעדה שלו, אבל היינו שכנים, הילדים שלנו באותו גיל, פעם הוא

– אפשר להבין מדבריך, שאתה אינך מצליח לנווט את הקריירה שלך?

„אני דווקא כן מצליח, אני מחושב במעשים שלי. רק כבר אחת אין לי שליטה – בהתמכרות שלי ל'זהו זה'. אני פשוט לא מתייחס לזה כחלק מהקריירה שלי, למרות שאני יודע שהתכנית היא הדבר החשוב ביותר בכרטיס הביקור שלי. אני מתייחס ל'זהו זה' כגן השעשועים הפרטי שלי, פינת המנוחה".

– לשרות הביקורת?

„אני יודע שאומרים ש'זהו זה' ארכאי, שזה כבר לא מצחיק. אני לא חושב כך. כל פעם יש משהו חדש. והחידוש מבחינתי הוא העניין המסחרי. מרגע שנכנסו פרסומות, זה

ב־78' חרלתי להיות שחקן עונתי. זה היה מחיר כבד. שנה לשנה לא עברתי, ומה שעשיתי לא החזיק אותי למחיה, אבל זה היה הצעד החשוב ביותר שעשיתי".

– עד לא מזמן קישרת על שבר־דירה. היום אתה קונצרן בידור שמגלגל הרבה הכנסות.

„מבחינה כלכלית באמת הגעתי למשהו. קניתי דירה, קניתי מאודה, ברוך השם, לא מתלונן. יחד עם זאת אני מוכרח להודות, שאצלי תמיד קיימת הבעיה של הכסא במקצוע הזה קשה להזדקן. מעט מאוד אנשים הזדקנו [illegible] במקצוע הזה, ולהיבט הכלכלי חלק מכריע בכך. [illegible] הרבה שחקנים שאמרו לי 'ההצלחה עוברת, מהר מאוד תחסוך, תתכונן לימים קשים', בכה שאני לא יכול לנוח [illegible] [illegible] ולא כלכלית".

– [illegible] הוא שמריץ אותך?

„[illegible] היותר. משחק ובידור הם מקצוע, שאם לא עובדים בו, [illegible] לסכור נכסים כדי להתקיים. לכן, אם צריך לצאת כל [illegible] להופעות, גם אם זה ב'גן אורנים' וצריך להתלבש במטבח, [illegible] השמן ודיחות הסיגון, כי אין חדר הלבשה, אני אעשה [illegible] זה".

– איך הגעת לעשות פרסומות?

„אני שמח לעשות אותן. התקציבים לא ייאמנו, התחכוך [illegible] הוא כיף. תמיד חששתי שפרסומות יהרסו לי את [illegible], כי כאילו זה לא אמנות. אבל יש אמנות בפרסום. בנק [illegible] לא מוצר הכי אהוד, והשאלה איך לפרסם אותו גירתה

מאוד את המוח. העבודה עם שחר (גרלוביץ) וגידי היא הנאה לא נורמלית. כל תסריט מתחיל מפחד נוראי, אבל מתגברים. בזכות ההיכרות המשושכת בינינו, מצאנו מכנה־יחסים ברוח ומוגדר. אני הנודניק, גידי היקח־פוז. קח את התסריט האחרון, שם אני נתקל כל הזמן בקמצנים. דמות שאני אוהב לגלם".

– אתה קצת ילד עדיין, בפנים.

„הילד שבי עדיין מכתיב בעצם את כל הדרייב במקצוע. אחד הדברים המרתקים שגיליתי לגבי התמגרות הוא שאתה רואה בצורה חריפה, שהילד קיים אצל המבוגר. הילד שבך קובע. אני רואה את הוריי ואנשים אחרים שאני מכיר, הילד שבהם הוא הדומיננטי – המקנא, המתבייש, הרוצה להיות צנוע והרוצה להיות בסוף. ויש בזה קשר לנושא הכפיל. גם אצל

לקח אותם וביתה מהמעט, פעם אני, באופן טבעי וכאילו במקרה והתחלנו לעבוד ביחד, עבודה שממשיכה את חיים. אני חולם לעשות איתו סרטים".

– אתה תחזיר אותו לקולנוע?

„הוא יחזור, הוא יחזור. הוא בן של שחקנים, והוא עוד יחזור לתפקיד דרמטי בקולנוע. הוא בשל לזה עכשיו".

– ואין ידידות מקצועית? הוא מככב בפרסומת לבנק פועלים, אתה לבנק לאומי.

„איפה ידידות? אני יכול לספר לך על התמימות של אריק. כשגמר לצלם לבנק הפועלים, התקשר אליי ובאופן הכי טבעי ביקש שאבוא לתת את ההערות שלי. נראה לו טבעי שזה מה שחברים עושים. במקרה הזה לא באתי". ■

„קשה לי לומר לאנשים את האמת בפנים". מושונוב

מגרשי השדים

הקלישאה 'סקס, סמים ורוקנ'רול' התאימה מאוד ל'איפה הילד', שחבריה הסתובבו רעבים ומתוסכלים בין חברות תקליטים ספקניות, וחרשו את הארץ בהופעות מול קהל דל. אבל בניגוד לכל התחזיות, זכתה הלהקה להצלחה אדירה ובליטופי התקשורת. היום יוצא 'שדים', אלבומם השני, שבו הם מתחשבנים עם התקופה הגרועה בחייהם. „אנחנו חושפים בשירים הרבה פחדים, שרוחשים מתחת לפני השטח. כל אחד מאיתנו משחרר לפחות שד או שניים"

צילום: מירי דווידוביץ

"מי שמשיג דברים בקלות רבה מדיי, גם שומט אותם בקלות". למעלה מימין ובכוון השעון אסף מרוז, חמי רודנר, אסף שריג ואופיר בר־עמי

לפני שנתיים וחצי עוד ישב חמי רודנר כמרכזייה המעופשת של 'חרשות' ושיחק בכפתורים. משסיים את משמרתו ויצא לתוך הלילה, התכנסו חברי הלהקה באחד הבתים, וחלמו על תקליט משלהם. אז זה נראה רחוק. בינתיים חרשו 'איפה הילד' את כל הארץ בג'יפ של המתופף, הופיעו בכל חור, והמתינו. כשהתקליט הראשון שלהם יצא סוף־סוף, לא מעט הימרו שיתרסקו. עכשיו, שנה וחודשיים אחרי התקליט הראשון, 'זמן סוכר', שהגג כבר מזמן זהב, יוצאת הלהקה עם תקליט חדש 'שדים', והשאלה היא כמה זמן ייקח להם כדי לחבוק שוב את הזהב.

'איפה הילד', שלושה קיבוצניקים וחיפאי אחד, קיימים בהרכבם הנוכחי כארבע שנים. רודנר ואסף שריג נולדו בגבעת־ברנר, אופיר בר־עמי בחניתה, ואסף מרוז עשה את כל הדרך מחיפה. בראשית הדרך הם היו ארבעה תפרנים שהמוסיקה חיברה ביניהם. מרוז נאלץ להתקמנן עם המעסיק שלו כדי לשרוד בכרך התל־אביבי, שריג ובר־עמי הסתפקו בג'אנק פוד, ורודנר השליא אינספור פעמים את סוליות נעלי השפיץ שלו, שכבר היו מסמורטטות מרוב הליכה. כדי שלא יתפוררו לגמרי, החליף אותן מדי פעם בנעלי אחמר. ההקצבה היומית שלו עמדה על חמישה שקלים לגוכלס. כדי לקנות מנת תומוס בפונדק שמתחת למערכת 'חרשות' הוא לווה כסף, ובפאב הוא קנה בהקפה את האלכוהול היומי.

בין לבין כיתת רודנר, עסקן לא קטן, את רגליו בין חברות התקליטים, אבל נענה בסירוב עדין. כשב'אן.אם.סי' התעלמו מהם משום מה, חשבו בלהקה להוציא את התקליט בחסכונות שלא היו להם, או להיעזר כרוך טוב־הלב של שריג. „היינו במצב נואש", אומר רודנר. „אבל עמוק בתוכנו הרגשנו שאנחנו ראויים שייצא לנו תקליט". מי שאיפשר להריון להבשיל היה חיים שמש מ'הד ארצי', שהאמין בהם גם כשכל הסיכויים היו נגדם.

– מה חחזיק אתכם?

„חנחישות של ילדים רזים ועניים, שפשוט רוצים להצליח", אומר רודנר. „מעולם לא התמסרנו בשביל להצליח: באנו עם הטמפר שלנו והצלחנו לאט־לאט לרכוש לנו קהל בפינצטות. אלמלא היו לנו שירים טובים, לא היינו מצליחים".

עד שזמן סוכר' יצא, הם כבר נתנו מאתיים הופעות. בהופעות הראשונות, וגם אחר־כך לפעמים, הם הופיעו בעיקר לפני עצמם. כתג היין, שנתיים וחצי לפני התקליט הראשון, ניתק בעל המועדון הראשל"צי את החשמל והעיף אותם מהבמה. כשהתארחו ב'רוקסן', נספרו יותר עמודים מאנשים. במועדון 'קונטראס' בתל־אביב קנו שני אנשים כרטיסים, ובסוף ההופעה קיבלה הלהקה חמישים שקל. עם המטמון הזה הם הלכו להשתכר ב'גלולה', מאושיות הפאבים התל־אביביים. ב'שלולית' שבקריות דווקא התייחסו אליהם די יפה, וגם העשירו אותם ב־400 שקל להופעה.

– תסכול לא קטן.

רודנר: „תמיד היתה איזו הרגשה של כיף של עשייה, ואהבנו לנגן ולהופיע. תמיד היה לנו חוש־הומור פנימי לגלגל את העניינים. אנחנו לא מנסים לצבוע את המציאות בוורוד, באמת היה לנו קשה, אבל היום אני אומר שטוב שככה זה היה. מי שמקבל דברים בקלות רבה מדיי, גם שומט אותם בקלות".

– כשהתקליט יצא ניבאו לכם התרסקות כמעט ודאית.

„גם אני הייתי בטוח, והכנתי כבר את כל התירוצים האפשריים. לפי הביקוש חשבתי שנמכור אלף עותקים. 5,000 עותקים נראה לי כרף שאי־אפשר להגיע אליו".

במארס 93', כשהתקליט הונח בחנויות, הופיעו 'איפה הילד' במשך שלושה חודשים כמו משוגעים – 17 הופעות בחודש לפחות, והכל במחיר עלות. „היינו אז באופוריה רק מזה שהוא יצא", נזכר רודנר. „נסענו להופיע במועדון בקרית־שמונה, ובאו 14 איש בערך לראות אותנו. אז רק הבנו איזו דרך ארוכה יש לנו כלהקה לעבור. לא ויתרנו, והופענו. אחרי שתקליט יוצא, ההבדל בין תל־אביב למה שנקרא ארץ־ישראל רק מתחדד".

וכשזה לא הלך, הם, במיוחד רודנר, העבירו את הלילות בפאבים תל־אביביים, בעיקר בגיזרת שינקין. 'המדבר' היה הבית השני של רודנר, לפעמים הראשון; לא פעם התעוררו במיטות שלא זכרו איך וחלו אליהן.

– חמי, אתה מהיחידים בארץ שבאמת מיוצג את הקלישאה: סקס, סמים ורוקנ'רול.

„אף פעם לא ראיתי את זה כדרך חיים. פעם ניסיתי לעטות על עצמי מין סטריאוטיפ של משורר שיכור רעב למין, שכל מה שמעניין אותו זה לזיין ולשתות. כנראה שזה היה ככה, זה לא דבר שאני מתבייש בו ולא דבר שאני גאה בו. כמה זה ורם".

– מה גרם לזה?

„נורא קל לשוות למישהו שבמשך שלוש־ארבע שנים מנסה להשיג חוזה לתקליט ולא מצליח, תדמית של לוזר. פעם אמרתי: אני שינקיניסט, ואני גאה בזה. לא היה יום שלא הייתי הולך לשתות. הייתי חי בשביל לחיות את הלילה. כל מה שעניין אותי זה לבלות ולנגן. שתיתי הרבה, אבל לא הפכתי לאלכוהוליסט, רק כמעט. עובדה שלא הייתי זקוק לטיפול גמילה כדי לשתות פחות. מכל התקופה ההיא מה שנשאר לי, זה השתייה.

„אני מאוד אוהב לשתות, אבל בסמים אני כבר לא משתמש. מאז שהקלטנו את 'זמן סוכר', אני כבר לא נוגע בסמים. זה עשה לי פראנויות. הפסקתי גם לעשן סיגריות, אבל קצת אלכוהול עושה לי טוב. ברגע שהתסכול שלך נגמר, אתה גם פחות צריך להשתכר כל לילה, כי אתה גם בנאדם עובד, לא רק אובר. ככל שאני מודע, המיתוס של הרוקר, עם הגיטרה למטה, הסיגריה, הזונים וכל הקקמייקה, מעוררים בי גיחוך".

– זה היה תהליך מושלם של הרס עצמי.

„יצר הרס עצמי זה דבר, שכל אמן אמיתי חווה אותו בצורה רצינית. הרבה פעמים אורח־החיים הזה היה ביטוי לתסכול. הרגשתי שהשעון הביולוגי שלי מתקתק. מאור כהן בן 20, ויש לו עשר שנים להגיע לגיל שלי, גם אורן ברזילי מ'קספר' בן 20. אביב גפן בן 21, ויש תשע שנים בינו וביני. כל הדור של הלהקות שאנחנו שייכים אליו, צעיר ממני כמעט בעשר שנים. תאר לך מה היה קורה אם לא היה יוצא תקליט. הגבולות הם נורא דקים".

– ואם לא היה יוצא תקליט?

„לא רוצה לחשוב על זה, כי זה לא היה נגמר טוב. בניגוד לאחרים, לקחתי הימור נורא גדול. הלכתי אך ורק על כיוון אחד, על מוזיקה. אם לא הייתי מצליח, לא היה לי כלום בחיים. הייתי, כנראה, שיכור שתיין, מגדל זיפים ומבקש הלוואות מחברים, אולי אפילו יותר גרוע".

– לצד חחזק, אתה מסגין מלנכוליות ופגיעות.

„יש בפנימיות שלי, כנראה, מלנכוליות שיוצאת החוצה עם השנים. אתה לומד שבתקופות רעות צריך ללכת עם מה שבאמת יש לך באישיות".

– מה פשר חמלנכוליות?

„זה פשוט קיים. אני לא אכנס לילדות עשוקה, כי היתה לי משפחה נפלאה. היא מאוד חשובה לי. הייתי גם ילד עצוב, ילד מאוד שקט. ללא יצר התבלטות. היום אני מרגיש שאני יכול לעשות 'יו טרן' ולחזור קצת לשקט שאפיין אותי כילד, כי העולם כבר הכיר בקיום שלי. היום אני יודע שגם אם אני אהיה שקט, אף אחד לא ישכח שאני קיים. הצורך להתבלט היה משום שהחברה התעלמה מקיומי, אני לא רוצה להיות יותר מצליחן ויותר מפורסם ממה שאני עכשיו".

התפנית התחוללה בחודש יוני. 'איפה הילד' הוזמנו לחמם את בוב דילן, האלוהים הפרטי שלהם, בהיכל התרבות בתל־אביב, וזכו במחיאות כפיים חמות. ונרף המכירות, שאז עמד בקושי על 4,500 עותקים, החל לטפס. גם הקהל החל להבין עניין ומאכלס מאז את ההופעות שלהם בצפיפות.

●●●

אסף מרוז, מתופף מקצועי, והליצן שבחבורה, לא מתגעגע לחיפה, למרות שהוא לא בדיוק משתגע על תל־אביב. רודנר ושריג זוכרים גם רגעים קשים מגבעת־ברנר. בקיבוץ לא אהבו את המוסיקה של רודנר, שבן אחר, שהנגינה שלו עצבנה אותו, ורק עליו לבנה רוך החלון ושבר את צוואר הגיטרה שלו. בשלב מסוים תפס רודנר מרחק בחניתה, שם פגש בבר־עמי. מאז, לא במיוחד בכל המערכת הזו של הקיבוץ. בסך הכל, מי שצריך להישאר שם עם כל המשק, זה הם, לא אני. אחרי שנתיים בצבא רציתי לחתוך. הייתי אצל פסיכיאטר וביקשתי פרופיל 21. בסוף אמרו לי: בוא תעשה שבוע־שבוע כנהג אמבולנס".

התקליט הראשון 'זמן סוכר' המתיק להם את החיים, והיווה הוכחה שהקהל ורובב הרוק, מבין גם במוסיקה. הנוכחי, 'שדים', מוציא כמה שלדים מהארון.

רודנר: „בתקליט הזה יש הרבה דברים, שרוחשים מתחת לפני השטח ויוצאים בשירים, הרבה פחדים. כל אחד מאיתנו משחרר לפחות שד או שניים. בכל שיר אפשר למצוא מעין שלד מסוים. או שאתה רוקד איתו, או שאתה מסתיר ממנו".

בניגוד לתקליט הראשון, הפעם לא רק רודנר ושריג מתחלקים בכתיבה ובשירה. גם בר־עמי תרם שני שירים, ואף מבצע אותם, וגם אותו מטרידים הילדים ומיעוקים של החיים. רודנר כותב, למשל, על שד ההתאבדות, ולא מתבייש להודות שהשד הזה קפץ לביקור גם אצלו. „אני לא מכיר אדם שהרהורי התאבדות לא עלו בראשו. הפחד מהמוות וההתמודדות עם שאלת המוות – זה דבר שאני חי איתו כל החיים שלי. אחת הדרכים להתמודד איתו היא לכתוב עליו בשיר".

המשך בעמוד 16

מעט פעמים בא חשבון עם הקיבוץ האהוב־שנוא שלו, מעל דפי העיתון. הפעם הוא עושה את זה בשיר, 'הבלדה על פגום'. („לפגום אולי נמאס שאחותו ליאורה זונה/ אבל אחרי שאנסו אותה חמישה, הוא נהיה משוגע/ גיל מסיירת מטכ"ל היה הראשון שגמר,/הוא צחק לה בפרצוף והיה לה קר/ דברי ואני מציצים וגם לנו קר").

– התחשבנות דרך שיר זה סימן להתבגרות?

„אני לא מכחיש שהיו לי צלקות מההתבגרות ומהגרילה בגבעת־ברנר. לא מכחיש שזה נושא שנורא טורד אותי, ואני נורא שמח שזה יצא בשיר, כי היתה תקופה שהתחלתי להתחשבן עם הקיבוץ מעל דפי העיתון, ופתאום זה נראה לי קצת סרי־טעם. עבר זמן, אני גר בעיר. ברוך השם, אני בריא בנפשי, אבל הקטע על פגום הוא שר, שהיה חייב לצאת החוצה".

אסף שריג, 26, הוא נכדו של נחום שריג, מפקד חטיבת הנגב. אביו, יוסף שריג, מחבר השיר 'אור וירושלים', נפל במלחמת יום־הכיפורים, כשאסף היה בקושי בן שש. עוד לפני מות האב, עזבו הבן ואמו את בית־השיטה, שם נולד, לגבעת־ברנר. אחד משירי האב 'כנפיים' הולחן בידי הבן. שריג לא מתרפק על הילדות. „לא אהבתי ללכת לבית־הספר. גדלתי בקיבוץ במצב שאף אחד לא התעסק איתי, ואני פרשתי לפינה שלי. תשעים אחוז מהזמן הייתי שומע מוזיקה, שותה הרבה אלכוהול זול, מדי פעם מעשן סמים ומזיין. אני זוכר הרבה ימי שישי, שהייתי מקיא מאלכוהול או סצינות של סקס, שמעורב בהמון אלכוהול. מין הילולות מאוד מגעילות. היה מין פולחן השתכרות ביום שישי. לא עשיתי כלום, לא ממש ניגנתי, לא ראיתי עדיין את עצמי כמוזיקאי. לא היה לי עדיין שום תכנון לעתיד. שלוש שנים של קיום עצלני כזה. היום אני עושה דברים בצורה הרבה יותר ממוקדת".

הרבה שנים נמנע שריג מדיבור על נפילת אביו. „יכולתי לדבר על הנושא הזה פחות או יותר כשעברתי את גיל עשרים. עד אז פשוט אי־אפשר היה. זה היה מין טאבו".

– למה רק אז?

„זה היה קשור גם לטיפול פסיכולוגי שעברתי. בנאדם גם מתפתח ולומד להשלים עם זה. זה לא הדבר היחיד הרע שקרה לי בחיים. היה לי גיל התבגרות קשה. אני לא יודע אם בגלל זה".

– קשה ממה?

„הייתי בקטע של דיכאונות, התאבדות וכאלה".

– גם לך יש טענות כלפי הקיבוץ?

„אין לי טענות כלפיהם, רק כלפי עצמי. הכעסים שלי מופנים רק אליי. אני מונע מזה, אבל גם מאוד סובל מזה".

– על מה הכעסים?

„על דברים שאני לא יכול לעשות, על דברים שאני מסרב להשתחרר מהם. יש לי איזשהו מאפיין של חוסר יציבות, שקשה לי להתגבר עליו. עשיתי דרך ארוכה בכיוון הזה. עברתי כל מיני טיפולים. זה מה שמניע אותי. אם הייתי בנאדם שלם ומאושר, לא הייתי בכלל כותב שירים. אני לא שואף להגיע למצב כזה. תמיד רוצה לשמור על גרעין של חוסר סיפוק, איינחות וזעם. אני כותב את השירים, בגלל שבא לי להקיא משהו החוצה. בגלל זה גם קשה לי לכתוב שיר".

●●●

הילדות של בר־עמי, 24, הצעיר שבחבורה, בקיבוץ חניתה היתה הרבה יותר קלה, לעתים קרובות אפילו נפלאה, למרות שמצא את עצמו מועף מבית־הספר התיכון, בין השאר בגלל סיפור של סמים. „הייתי גם תלמיד רע. הייתי מחובר לאיזו חבורה, שהתעסקה בדברים האלה, ופשוט העיפו את כולם".

בצבא היה ג'ובניק משועמם בחיל־האוויר, מה שאיפשר לו להתעסק במוסיקה. בר־עמי גם לא כל־כך השתגע על הצבא, אבל נשאר שם בגלל ההורים. „הבנתי שזה חשוב להורים שלי,

רודנר: „הפכתי במהירות מאדם מאוד לא מוכר לאדם, שהמון אנשים פתאום רוצים ממנו הרבה דברים. פעם לא התייחסו אליי. היום אומרים לי שאנחנו צריכים להיות ספינת־הדגל של 'הד ארצי', אבל בסך־הכל עברו שנה וחודשיים מאז שיצא התקליט הראשון. אנחנו לא ספינה ולא תקווה של אף אחד"

רודנר: „אני לא רוצה לחשוב מה היה קורה אם התקליט הראשון לא היה יוצא. בניגוד לאחרים, לקחתי הימור עצום. הלכתי אך ורק על המוזיקה, ואם לא הייתי מצליח, לא היה לי כלום בחיים. הייתי עכשיו, כנראה, שיכור שתיין, מגדל זיפים ומבקש הלוואות מחברים. אולי אפילו יותר גרוע"

"אני מרגיש שאלת האהבה והיופי שלחה אותי לעולם". ניר הוד

צילום: דניאל חכים

נסיך הקיטש העברי

האשימו אותו בשטחיות, בניתוק מהמציאות, בעיסוק בחומרים נמוכים, אבל ניר הוד, רק בן 23, כבר זכה להציג במוזיאון ישראל, וכעת משתתף בתערוכה חדשה, 'ציור מעל ומעבר', במוזיאון לאמנות ישראלית ברמת־גן ● והפעם 11 וידאוקליפים קיטשיים־נוסטלגיים שיצר לשירים של 'אבבא', 'גריז' ומדונה. "בחרתי בשירים עצובים. רציתי ליצור תחושה של יום־הולדת, שאף אחד לא בא אליו"

'החיילות', שמן על בד (טריפטיכון), 1994 (במרכז ניר הוד). עבודה שהוצגה בעין־חרוד

אמיר קמינר

אם יש קאמפ עברי – ניר הוד הוא הנסיך שלו. בחור יפה־תואר, אמן צעיר ומבטיח בעל שיער ארוך שחור והופעה דרמטית, המצדיקה את שם משפחתו. כשהציג בקיץ האחרון בתערוכה 'אנטיפאתוס', במוזיאון ישראל בירושלים, חשו עמיתים רבים בקנאה עזה. תהו איך בגילו הפעוט (23), רגע אחרי שסיים את בצלאל, כבר זכה לחרור מבעד לשערי המוזיאון ולהפוך לאייטם רכילותי מבוקש. ואחרי שהציב בתערוכה המתוקשרת פסל שעווה בדמותו, היו שהאשימו אותו בשטחיות, בניתוק ממציאותנו הכה נוקבת, בקיטשיות, בתקיינות, בחיבה לחומרים נמוכים, ביחצנות־יתר. ובעיקר בנרקיסיזם.

– אז איך זה להיות נרקיסיסט?

"אני לא רוצה לדבר על היופי שלי, זה נשמע שחצני. אני לא חושב שיש משהו פסול בנרקיסיזם. מן הראוי שהאמן יהיה נרקיסיסט. זה מפעיל הרבה מערכות פסיכולוגיות ומערכת דימויים מאוד חשובה ובונה, ואז אני חושב על עצמי כעל תמונה או פסל. אני מרגיש שאלת האהבה והיופי שלחה אותי, כביכול, לעולם".

וכעת, פחות משנה אחרי, הוד מכה שנית: בתערוכה 'ציור מעל ומעבר', שנפתחה בשבת שעברה במוזיאון לאמנות ישראלית ברמת־גן (אוצר: חיים לוסקי), הוא מציג מקבץ של 11 וידאו־קליפים לשירים קיטשיים־נוסטלגיים. מ'אבבא' ('מלכת הריקודים', 'המנצח לוקח הכל') ו'גריז' ועד מדונה. מקבץ מרשים, מקסים, מסוגנן מאוד, שלא מסגיר את העובדה, כי נעשה בתקציב זעום (צילם שחר אריאל, הבן של מאיר).

הוד: "בחרתי בשירים עצובים, שמבטאים את המציאות בצורה הכי נכונה, הכי רומנטית. שירים שמרגשים, מפרים, מחיים אותי, גורמים לי לבכות, לרצות לשיר, לאהוב. הפשטות של המלים, הקסם של ההלחנה, הנוסטלגיה. יש לי הרגשה שילדה מחוננת בת 14 כתבה אותם. יש בהם משהו מאוד בסיסי, ומאוד נכון. רציתי ליצור תחושה של יום־הולדת, שאף אחד לא בא אליו".

הקליפים שצולמו במועדונים תל־אביביים אופנתיים, מוקרנים על מסך גדול, המקושט בבלונים צבעוניים, ומציגים סלבריטאים כחול־לבן, המוכרים לקוראי המקומונים ולמשוטטים במתחם שינקין, וגם כוכבות־שעווה של סטארים כירדנה ארזי ויזהר כהן. הוד מככב, כמובן, בחלקם: רוכב על אופנוע כג'ון טרבולטה בתחנה המרכזית, ושר את 'סנדי' מ'גריז'; מוקף בכפיליו, ב'קריפ' של רדיוהד; מזמר את 'זמן לבכות' של פול אנקה בציפורניים מלאכותיות.

"בהתחלה", הוא אומר, "חשבתי לקרוא לעבודה: לפעמים כואב לי כשאני צוחק". הייסורים, אגב, לא נגמרים פה: בקטע הפתיחה של המקבץ רואים תצלום של האמן נשרף, וכחורה משתינה מעליו. הוד: "החיים והאנשים משתינים על מה שכתוב בשירים, המציאות משחיתה בצורה הכי גרעלית את הטקסטים, את היופי והתמימות המצויים בשירים". לכן הוא הקדים לאסופה את הכותרת: "בבקשה, להקשיב למלים ולנצור אותן בלב".

הקליפים מאפשרים לו להגשים חלום: "מאוד הייתי רוצה לשיר, אבל אני מתבייש. יש לי קול טוב, ואני כותב המון שירים, אבל אין לי איך להוציא אותם. מאוד הייתי רוצה להוציא דיסק של שירי אהבה, הכי יפים, שירגשו".

ומאחר שאני מאמין בהוד וגורס, כי הוא אחד האמנים המבריקים והחשובים באמנות הישראלית הצעירה, ומאחר שעולמו הרוחני משיק חזהה לשלי, נעתרתי להפצרתו לכבד בנוכחותי את הקליפ של 'בחיים האלה' – שירה העצוב המרטיט של מדונה, שהוא קינה על חברה הטוב שמת מאיידס ומתקפה חריפה נגד היחס לקורבנות המגפה. אני הייתי צלם שמתעד את הכוכבת. וטובהל'ה, אכן כך, הגותיקאית הנודעת, היתה מדונה.

– הבחירה בטובהל'ה בהחלט לא שגרתית.

"לא היו לי כוונות לעשות ממנה בדיחה, ואני לא רואה אותה כמדונה. טובהל'ה מאוד משעשעת אותי. כשבאתי לבקש ממנה, היא ישר קפצה על השולחן בחנות, והראתה לי כמה היא מדונה, וישר פרשה תלבושות. יש משהו עצוב בכך שמישהי שהיא לא מדונה, מרגישה לחלוטין מדונה. טובהל'ה אמרה לי 'סוף־סוף מישהו ראה שאני מדונה'. זה הקסים אותי, אני שבוי בקסם של הפאקים, של האנשים הנורא עצובים שרוצים להיות מישהו אחר. המקומות שבהם האנשים נהיים פאתטיים או תמימים".

כמו שאפשר כבר להבין, יצירתו של הוד הפוסט־מודרניסט היא קטלוג מרוכז של הנושאים האופנתיים השולטים בתרבות ואמנות העכשוויות: קאמפ (קיטש מודע) ועיסוק אירוני בנוסטלגיה ישראלית, התעניינות אובססיבית בגוף ובדיוקן העצמי, בשנות השבעים ובדראג. האמנות שלו עוסקת ביופי מושחת, באסתטיקה של מוות וזים מרמם, בבדידות ועצב, בלב שבור ובאהבה שנקטעה, באגדות קסומות. יופיה של הדמעה, זוהר נוגה, הנשגב והמגוחך.

ב'אנטיפאתוס' הוא הציב כלוב זכוכית עם ציורים, ורדים, עיניים מזוכוכית ונחשים זוחלים, וגם תמונה שלו עם עפרה סויסה, כפילתה הישראלית של מדונה, ואילו ברמ"ג הוא מציג ציור ברוח עטיפותיו המתקתקות של הרומן הרומנטי (בשיתוף עם ראובן כהן), ופעם הוא אפילו עשה עבודה על בובת בארבי שהתאבדה בביתה המצועצע.

בדמות ג'ון טרבולטה באחד הקליפים בתערוכה. הוד

"היתה לי ילדות מאוד מוזרה, הייתי ילד בעייתי, מאוד שובב ורע. היה לי אוסף של מטאטאים, ואמא שלי נאלצה לקחת אותי פעמיים בשבוע לדיזנגוף – היא ישבה בבית־קפה ואני טאטאתי את המדרכה"

בקטלוג התערוכה הנוכחית הוא סירב להגג על אמנות, כמו חבריו לתערוכה, והעדיף לפרסם את מלות שירה של ניקה קוסטה (שמוכר לרובכם מ'תהילה'), שאף הונצח בקליפ שצולם במוזיאון השעווה, האתר החביב עליו: "לפעמים אני מתפלאת / היכן הייתי / מי אני / האם אני מתאימה בכלל/ ניתן להאמין כי קשה מאוד לבד/ לבד ומאושרת לבד". כמו־כן הוא בחר לערוך בקטלוג מחווה לקורט קוביין, מ'נירוונה', שהתאבד לאחרונה: "גם אני מאוד רוצה לגמור כמיתוס". כמיתוס חי, כמובן.

●●●

הוד נולד וגדל בשיכון ל' ובבבלי, צפון ת"א. לאביו יש מפעל לשיש, ואמו עובדת בחנות בגדים ("הורים נפלאים, ומאוד תומכים"). את המשיכה אל הלא־שגרתי גילה כבר אז: "היתה לי ילדות מאוד מוזרה, הייתי ילד בעייתי, מאוד שובב ורע. היה לי אוסף של מטאטאים, ואמא שלי נאלצה לקחת אותי פעמיים בשבוע לדיזנגוף – היא ישבה בבית־קפה ואני טאטאתי את המדרכה. עד גיל 3 הייתי בעגלה, ישבתי כמו אדון, וכך הביאו אותי לגן. בגיל 4 הלכתי לגן עם תיק ותלבצת בית־ספר, בגלל הרצון להיות גדול. לא הלכתי לכיתה א' ביום הראשון, כי לא הסכמתי ללכת בלי מדים של צבא, משום שאבי היה אז במילואים. בהמשך רכבתי כל היום על אופני בי.אם.אקס, והייתי בין הטובים בארץ, אפילו הופעתי בעיר הנוער. רציתי בכלל להיות מנתח".

בתחילת התיכון, ויצ"ו צרפת, עוד לא גילה נטיות אמנותיות: "התמחיתי בלהרוס ציורים של אחרים". ואז, בגיל 15, חל בחייו מהפך כשלמד על ליאונרדו דה־וינצ'י. הוא הסתגר בביתו, קרא הרבה ונרשם לחוגים באוניברסיטה (פילוסופיה, קבלה ופסיכולוגיה): "רציתי להיות ליאונרדו, ומאז אני כותב שירים ופילוסופיה. התחיל להיות בי משהו מאוד נוירי, ואפילו דתי. פתאום הסתכלתי על החברים שלי מההלון, ואמרתי 'איך אנשים יכולים לשחק כדורגל, למה הם כל היום ברחוב, פתאום הם נראים לי בהמות'. מילד־רחוב הפכתי למסתגר. שנאתי המון, והרגשתי זקן, לכן עכשיו אני נותן לעצמי להרגיש ילד כמו טוטו מ'סינמה פרדיסו'. אומרים שאני דומה לילדה מ'משפחת אדאמס'".

בצבא שירת חודשים בנח"ל והשתחרר, לטובת לימודים ב'בצלאל', שם התגבשה השקפתו האמנותית: "עד שנה ג' עסקתי בסוגיות של ציור – במה שנראה לי נכון, ולא במה שעניין אותי באמת. ואז סבתא שלי ביקרה בסטודיו שלי ואמרה 'מה זה, הכל פה מוות, למה אתה לא מתעסק עם החיים', ואז הבנתי שאני רוצה לבטא את עצמי, את פנימיותי, ושיניתי כיוון. כן, הכל אצלי מאוד קיצוני".

●●●

השבוע ראיתי בסטודיו שלו בנווה־צדק שתי עבודות בהכנה, שיוצגו בתערוכה 'מטא־סקס 94', שתיפתח בשבוע הבא במוזיאון עין־חרוד. אוצרות התערוכה, שעניינה והות מינית ויחס לגוף ואמנות נשים, הן תמי כץ־פרימן, שהיתה אחראית גם ל'אנטיפאתוס', והאנתרופולוגית־סוציולוגית תמר אלאור.

"יש משהו עצוב בכך שמישהי שהיא לא מדונה, מרגישה לחלוטין מדונה. טובהל'ה אמרה לי 'סוף־סוף מישהו ראה שאני מדונה'. זה הקסים אותו. אני שבוי בקסם של הפאקים, של האנשים הנורא עצובים שרוצים להיות מישהו אחר"

הוד יצר את 'סדרת החיילות' – שלושה ציורים גדולים של חיילות סטייל 'שנות טובות' וגלויות ישנות ליום־העצמאות. בתמונה האמצעית הוא מופיע כחיילת חיל־אוויר נגועה, האוחזת בפלאפון וחובשת כומתה. משני צדדיה תמונות של קצינת חיל־אוויר ענוגה בדרגת סרן עם מבט אל הנצח. הוד: "חיילות תמיד הקסימו אותי. אף פעם לא רציתי להיות חיילת, לא מעניין אותי איך אני נראה בתור חיילת, זה לא מעסיקני ולא בתודעה שלי. זה כמו הצגה, אני שחקן. זה כמו ילד, שאחותו חוזרת מהצבא, והוא מורדד את המדים שלה ועושה פוזה מול הראי, ויוצא החוצה ואומר לאמא, 'תראי, הנה אני חיילת'. לגביי הן 'המלאכיות של צ'ארלי', גיבורות ילדותי הנערצות. החיילות גם לא משקפות עיסוק בזהות מינית, אלא משהו תמים. החיילת היא סמל, ולא בתורה, צבא או דרגה מוגדרים".

– ולמה טוענים שיצירתך מנותקת מהחוויה הישראלית?

"אני לא רוצה להיות דוד ריב, ואני לא אמן פוליטי. ותרץ מזה אנחנו חיים על מיתוסים אמריקניים ועל תרבות האם.טי.וי. אבל לאחרונה אני מתייחס לדברים ישראליים, ומצאתי את הקסם שבהם. אבל מעניינים אותי דברים שנעלמו ואינם יותר, כמו מצעדי צה"ל, חגיגות שבועות, נאומים של מנהיגים. חסר לי להסתובב עם סבתא שלי בדיזנגוף. רחוב דיזנגוף היום כל־כך קר, פעם הוא היה ברורוויי. בא לי שאמא שלי תקח אותי שוב פעם לשתות מילקשייק בוויטמן".

עבודה נוספת לעין־חרוד, מורכבת משתי בובות של חלון־ראווה משנות ה־70, שיוצבו בתוך ויטרינת זכוכית עגולה גדולה. הילד יולבש בחליפת בר־מצוה בצבע בורדו ויעוטר בסוכריות, הילדה העצובה תעטה שמלה כחולה־לבנה. מאוורר שיונח בתחתית היצירה יעניק להם קצת חיים, ותהיה גם תאורה נוצצת. המעצבת הגרה מממנת את העניין.

הוד מצא את הבובות ברח' העלייה ובנחלת־בנימין, אחרי חיפוש של שלושה חודשים: "בעקבות החיפושים התאהבתי בבובות. ישנה בובה של בחורה בקינג ג'ורג', שאני פשוט מאוהב בה, ומדי פעם אני הולך להסתכל עליה. אני מדמיין איך הן בוכות ומדברות בלילה. יש משהו מאוד טהור בפוזה שלהן, רגע שיא מושלם וטוטאלי, שתמיד כלוא בבובות ולא יכול להיות באנשים. והן אף פעם אחת לא מאכזבות אותך".

– הרבה עצב שורה על יצירתך.

"היתה לי חברה לפני שנתיים, ומאז שנפרדנו העבודות שלי עצובות. בעצם, כל הכמיהה שלי לאהבה, נובעות מהעזיבה שלה. זה התחיל בגלל בחורה ספציפית ופנה לעיסוק במיתוס של האשה: המיתוס, מבחינתי, הוא הסיפור על הבחורה הכי יפה שנשארת לבד, משום שהיא יותר מדיי יפה ואלגנטית למציאות. אנשים אפילו לא ניגשים לדבר ולהתחיל איתה, הם מראש מוותרים על הרעיון. אני ממשיך עם המיתוס הזה הלאה: 'היא מתבגרת ונשארת לבד, ואז שואלים אותה: 'למה אף פעם לא היתה לך מערכת יחסים', והיא משיבה שאף אחד לא ניגש אליה באמת, ולא נגע בה ונכנס לחייה. ואז אומרים לה 'לא רצית', והיא עונה: 'כן רציתי'. זה פשוט הטבע שלי להסתכל על אנשים מהצד. זאת לא פוזה, אני כזאת – רחוקה, קרה, יפה, ואף אחד לא הציע לקחת אותי".

"מעניינת אותי גם בגידת הגוף. אני כבר לא שבוי בקסם של היופי, אלא שבוי בפתרים מהיופי והמתכלה. אתה לפעמים רוצה להיות אנורקסי, ויש משהו נורא יפה ורומנטי באנורקסיה, הגוף שפתאום מאבד מעצמו, התחושות הנפשיות. זה כמו שיש אנשים שחותכים את הידיים, בלי לרצות להתאבד, אלא לחוות עוד תחושה ממה שהמציאות יכולה לאפשר לך, לחוות בעוד רימוי".

– המוות מאוד מעסיק אותך.

"המוות כל־כך ברור עבורי. אין לי אפילו מלים עליו. מבחינתי, זה כמו לפהק: אתה לא יכול להסביר למה פיהקת, ואתה גם לא יכול ללמד אחרים איך לפהק. יש מוות מכוער, אלים ומלוכלך, אבל אצלי זה מוות נקי. זה מישהו שמת מחוסר תשומת־לב, ילד שלא נגעו בו מספיק. מישהו שהיה כל־כך עצוב, עד שהוא מת. יש גם מוטיב של דם בעבודות שלי: לא מלוכלך, אלא דם שבקע מהיריים, מהלב, מאהבה שלא מומשה, מסבל ומאיסור, מאנשים שלא היה מגיע להם; שפשוט היו יפים וטובים מדיי למציאות".

הוד, זה המקום לציין, מתייחס בעבודתו וברבריו לשואה, למרות שמשפחתו אינה ניצולת־שואה. בקטלוג של התערוכה בר"ג הוא הצטלם בפראפרזה על תמונת הילד עם הידיים המורמות מגטו וַרשה, והוא מסתייג מהערותיי, כי זו הצגה פורנוגראפית בצלנית של הנושא: "הילד מהשואה מבחינתי הוא כמו הילד הבוכה עם הדמעה, כמו במבי מולט ויסני, מייצג סמל לתמימות. יש לי הזדהות עמוקה איתו, אני מרגיש במצחו, שכולם מתנכלים עליו, רוצים להרוג אותו, ואף אחד אפילו לא יודע את שמו. אני לא עושה זאת לשם הפרובוקציה, אלא מתוך עצב ששבה אותי בתוכו, שממיס אותי. אני נורא אוהב ילדים, הילדים הם חלק מאוד גדול מהיצירה שלי. הילד הזה, הוא סמל של עצב ופחד מול אכזריות ורוע. זה פרח שנקטף".

– ומה הלאה?

"חשוב לי לעשות עבודה עם אמא שלי, למנור איזה מעגל. אני עובד כעת בעיצוב: תמונות ועטיפות תקליטים ('פוליטרס') ורוצה לנסוע לחו"ל ללמוד תואר שני. אני חולם לחיות בפראג או באיטליה, ושכל הזמן יזמינו אותי להציג בלונדון, בניו־יורק, בפאריס, להיות אמן מצליח ומשפיע. ואני רוצה לעשות קולנוע, לכיים סרט מורנו אמנותי, להיות ואולי דירקטור של החיים". ■

מהקופסה

מילון / מידע לעיתונות

ב שבוע שעבר תפסתם אותי בקלקלתי. כך כתבתי על הסרט האופק האבוד, ששודר בערוץ 1 בשבת ב־14.50: „עיבוד מחדש של יצירת מופת של פרנק קאפרה משנות ה־30. במחצית השעה הראשונה מעתיק הבימאי צ'ארלס ג'ארוט את הסרט המקורי, ומכאן מידרדר הסרט לתהומות". לא יכולתי להתאפק, ועוד הוספתי, פחז בן מים שכמוני, „מי שרוצה לראות, אז למה לא את המקור של קאפרה?" נו, לכלכתי. כי מי שלא פחד מהמלצתי האיומה ופתח לראות את הסרט, אכן ראה, כן באמת, את הסרט של קאפרה.

הכל נוהל כמבצע צבאי לכל דבר, כולל פעולת הסחה: הודעה לעיתונות על שידורו של סרט אחר, וניצול גורם ההפתעה ושידור סרט אחר. כי הטלוויזיה היום היא אחת במידע לעיתונות ואחרת בשידור. אחת בפה ואחת בלב, אחד מוטי ואחד קירשנבאום. והם כולם לא מדברים זה עם זה. מה איכפת להם שהעיתון לא מדייק?!

מחר יפרסמו כדרך שהכינו לעיתונות על תלמה ולואיז ויקרינו מקס ומוריס. או טוב יותר, יפרסמו על ראיון עם פרס ויביאו את הפורל. יספרו על משחק של מכבי חיפה ויביאו את אליצור ורנוגה. ממש טלוויזיה במיטבה. וקירשנבאום שולט בה. על הרבה פחות מזה היו מפטרים את דובר צה"ל.

■ נחמן אינגבר

ביווס ובאט־הד / הראיון 2

שאלה: לקים ויגבר ולוואראנט נהרסה הקריירה מאז שקטלתם אותם. יש להם זכות לדעת למה. ביווס: „זה לא אשמתנו שהם דפוקים". באט־הד: „אני חושב שהאנשים האלה מנסים להרוג אותנו" ● מסמך

א ז הנה עוד ראיון מצוץ עם הילדים הכי מתוקים באמריקה. באדיבות הרולינג סטון ועם שיתוף פעולה של התסריטאים. העילה, הפעם: הספר שלהם, THIS BOOK SUCKS (הספר הזה דפוק), הוא רב־מכר. האלבום שלהם, THE BEAVIS AND BUTT-HEAD EXPERIENCE, כבר קיבל פלטינה (הרבה בזכות הסכמתה, הדי מובנת, של שר להחליף את סוני בונו בבאט־הד, לביצוע מרגש במיוחד של פזמונה המונומנטלי BABE I GOT YOU).

ובוא'נה, יא מופלצים (וזה נסיון להיצמד לרוח הדברים), אל תשכחו שכבר עוברים בשבילם על תסריט של סרט, האז ואל תשכחו איך הם ביאסו את הפוליטיקאים בגלל שאיזה ילד שרף בית או משהו, בגלל שגם הם אוהבים לעשות את זה, וחוץ מזה יש להם פי שלוש צופים מהממוצע של הרשת.

אבל יותר מהכל, הסיבה לראיון היא השפעתם המוכחת, ההולכת וגוברת, של ביווס ובאט־הד, על התקליטים שבגללם יחליטו הילדים של אמריקה לגשת לאמא ואבא לארנק, ולבקש או לגנוב (אם יש להם שכל). הם יכולים להעלות להקה (וייט זומבי וציינבס אין טוילנר) באמצעות גיחוך אחד – COOL – וגם להרוס באמצעות הגרעפס SUCKS.

ביווס ובאט־הד אף פעם לא נימקו עד הסוף את טעמם האמנותי. אף אחד לא יודע בדיוק, איך הם מחליטים מה לשרוק. עד עכשיו.

רולינג סטון: אם תרצו או לא תרצו, שניכם נעשיתם דמויות קובעות בתחום המוסיקה העכשווית. יש אפילו מי שבינה אתכם המיסקל ואיברט (מבקרי קולנוע) של הרוקנרול.

באט־הד: „זה מטומטם! החבר'ה האלה אוהבים את כל הסרטים הנחנוחים האלה. הם אף פעם לא אומרים שום דבר קול על סרטים שמקפיצים לך את הפיוזים, כמו סיוט ברחוב אלם".

– בכל אופן, אנחנו הולכים להבין כתבות דיוקן על החבר'ה שאתם אוהבים – דנציג, ג'וזאן ג'ט והביסטיבוייז – ואתם הולכים להסביר למה הם קול.

באט הד: „קול".

ביווס: „כן".

– אז למה הם קול?

באט־הד: „תגיד, אתה לא, כאילו, שאלת אותנו את הדברים האלה בקיץ שעבר?"

– כל מה שאתם אמרתם היה „אנחנו אוהבים להקות שהן קול" ו„אנחנו לא אוהבים להקות דפוקות". זה לא מספיק.

באט־הד: „למה לא? הה־הה".

– בגלל שלקים ויגבר ולוואראנט נהרסה הקריירה מאז שקטלתם אותם. יש להם זכות לדעת למה.

ביווס: „זה לא אשמתנו שהם דפוקים. הה־הה, הה".

באט־הד: „אני חושב שהאנשים האלה מנסים להרוג אותנו".

– באמת? אתם חושבים שהרצחים שבירלים של תעשיית המוסיקה עוקבים אחריכם? יש לכם איזו הוכחה?

באט־הד: „א... תראה, יום אחד התעוררתי, ומצאתי לידי, במיטה כזה, את הראש של סגאי מת".

ביווס: „אה כן, הה־הה! אני שמתי אותו שמה, טמבל! הה־הה, מם, הה־הה. זה היה קול".

באט־הד: „טוב, אז מה בקשר לפעם ההיא שמישהו שלח לי מעטפה עם חתיכת הרא כמבנים?"

ביווס: „זה היה קול משהו. זה עוד נמצא אצלי במרתף".

באט־הד: „אני חושב שזה היה מוואראנט. זה האלבום הבא שלהם".

– אוקיי, בואו נחזור לענייננו. מה שאני מנסה לברר כאן זה למה וואראנט הם חרא, ולמה הביסטי בויז הם קול?

באט־הד: „פשוט תסתכל עליהם".

ביווס: „כן, הה־הה, הה. פשוט 'סתכל עליהם, חנטריש".

– אז אתם פשוט מסתכלים על להקה ומחליטים אם אתם אוהבים אותה או לא? אתם אפילו לא צריכים לשמוע את המוסיקה שלה?

באט־הד: „כן, הה־הה. לפעמים אנחנו אפילו לא צריכים להסתכל עליהם. אתה יכול לדעת שהם על־הפנים כבר לפי השמות שלהם".

– ואתם אוהבים את המוסיקה של הביסטי בויז בנוסף על המראה שלהם?

באט־הד: „כן".

– אתה יכול להרחיב?

באט־הד: „א... אוקיי" (מפליץ).

– יש לכם את כל החשפעה הזאת על מכירות תקליטים, ואתם אפילו לא יודעים שהלהקה הראשונה של ג'ואן ג'ט היתה הראנאווייז. הסלאבס היו בכלל מאנגליה, ואולי הם היו הפליטים.

באט־הד: „טוב, היא נראית כמו מופקרת. זה ממש קול".

ביווס: „היא מאנגליה?"

– בואו נדבר על מישהו קצת יותר קרוב לדור שלכם. מה האפיל של דנציג?

באט־הד: „ביווס אוהב את התחת שלו. הה־הה".

ביווס: „סתום, באט־הד! אני לאו ראיתי אותו מאחורה בפעם ההיא, וחשבתי שזו בחורה".

באט־הד: „בחורה די גרולה, ביווס!"

ביווס: „סתום, באט־הד! אני יכניס לך בעיטה בתחת"!

– הקהל של דנציג מורכב כמעט כולו מגברים, וגלן דנציג מופיע לעיתים קרובות בקונצרטים שלו בחזה חשוף. למה אתם חושבים שהוא עושה את זה?

באט־הד: „כי אפילו אם תהיה שם רק בחורה אחת, ככה הוא ישיג אותה. ואם לא יהיו שם בכלל בחורות, הוא תמיד יוכל להשיג את ביווס. הה־הה, הה".

– בואו נדבר על האלבום שלכם: איך שיכנעתם את פרימוס לכתוב עבורו שיר? כל האחרים נתנו לכם רצועה שלא היתה מספיק טובה בשביל האלבום האחרון שלהם.

באט־הד: „יאללה סתום, חנטריש! האלבום שלנו מגניב".

ביווס: „פרימוס הם קול, מיי ניים איז מאד, מ־מ־מ־מ־מאד"!

– ואיך זה ש„ג'קיל" על התקליט שלכם?

באט־הד: „א... הם נתנו לנו כמה מסורים חשמליים".

– אבל המוסיקה שלהם לא על־הפנים?

ביווס: „מסורים חשמליים זה גרול! דרררררררר"!

באט־הד: „תירגע, ביווס"!

– שמעתי השפעה חזקה של באדי וייט בשיר 'בואו לבאט־הד'. איך בכלל ידעתם מי הוא?

באט־הד: „א, יש את האיש הזה, שכל פעם שהוא בא לבקר את אמא של ביווס, הם הולכים לחדר שלה ומשמיעים את באדי וייט נורא חזק, ואז אנחנו צריכים להתחפף. הה־הה, הה".

ביווס: „כן, הה־הה, מם, הה, אמא שלי היא מופקרת"!

באט־הד: „כן, בטוח שאני אשחק אותה עכשיו עם בחורות, אחרי השיר הזה, הה־הה".

ביווס: „כן, הה־הה, גם אני"!

– חשבתי שכבר שיחקתם אותה עם שר.

ביווס: „באט־הד נגע ברגל שלה. הה־הה".

באט־הד: „כן, הה־הה, הה, ואתה יודע למה הרגל שלה מחוברת"!

– בסוף הקליפ שלכם, זה נדמה כאילו אתה זורק את ביווס לטובת שר. מה באמת קרה שם?

באט־הד: „אמרתי לביווס להעיף משם את התחת שלו כדי שאני אוכל לשחק אותה".

– שמע, המון מעריצים שלכם היו מודאגים שמא זהו סוף היחסים ביניכם.

באט־הד: „אין בינינו שום יחסים, תפסיק לחנטרש"!

ביווס: „כן, חתיכת פלצן".

ביווס: „גם אני הרחבתי עכשיו, אבל לא יכולת לשמוע את זה. הה־הה, אמם, הה".

– עכשיו, אחרי שסידרנו את האוויר והאווירה, איזה שירים של הביסטי בויז אתם אוהבים?

באט־הד: „זה שהם נלחמים על זכותם לכייף".

ביווס: „כן הם נלחמים על זכותם לכייף עם חתיכות עם ציצי גרולים"!

– לג'ואן ג'ט אין ציצי גרולים, ואתם בכל זאת אוהבים אותה. למה?

באט־הד: „א... כי היא תהיה אמא נורא טובה"!

ביווס: „כן, הה־הה. היא תיקח את הילדים שלה לסיבוב הופעות, והילדים שלה יסתובבו מאחורי הקלעים ויכייפו עם אוזי וכל זה. ואחר כך היא תלמד אותם, כאילו, איך לעשות את זה, והיא תראה להם כאילו את הציצי שלה. זה יהיה קול".

– אתם שניכם אפילו לא נולדתם כשהיא התחילה להופיע. כמה אתם בעצם יודעים עליה?

באט־הד: „א... היא היתה בלהקה עם ליטה פורד שנקראה הסלאטס (המופקרות) או משהו כזה. אבל ליטה הלכה ועשתה שיר עם אוזי. וג'ואן התמלאה קינאה וכזה. כי היא רצתה את אוזי. היא, כאילו, אתה מבין, רצתה לעשות את זה".

■ רולינג סטון

אתם יודעים למה הרגל של שר מחוברת. ביווס ובאט־הד

מנחת השבוע / רבקה מיכאלי
סופשבוע, ערוץ 1

מתלבשת:	בבגדי־מעצבים לנשים בעלות ובתספורת נערית.
שפת גוף:	מחיאות כפיים אקטיביות וחיוכי רבקה'לה בפה פעור.
מתבטאת:	„איפה, בעומאן?" (למרואיין שכרגע סיפר כי היה עצור במשטרת הקישלה).
נוטה לשאול:	בתמימות ערמומית.
עדינה:	„יש איזה סופר שרצה להרביץ לך, נכון? כמעט פוצצו לך את הפרצוף" (למבקר הספרות מנחם בן).
מצחיקונת:	יותר גבוהה מטופז, יותר מקורית משילון.
יבושה:	„הסיפור שלך, הייתי אומרת שזה סרט מצרי עם לחן טורקי" (למרואיין שהתגלגל בילדותו מארץ לארץ).
גימיק:	חיקויים תוצרת בית, מערכונים במגמת ירידה ושלום אסייג.
אהבה עצמית:	נמוכה מהמקובל בערוץ 2.
שארם:	בן אלמוות.
מוטו:	מעדן פרווה לכל המשפחה, להגיש חם.

■ דין לנצ'נר

...אלי היא תגלה לנו הכל. דיאנה

אופרה ווינפרי ופרינסס די?! / להחזיק אצבעות

...ה וינפרי הולכת לראיין את הנסיכה דיאנה. אלו, לפחות, הידיעות המתפרסמות כאן בזמן האחרון. הרעיון ...ורי הראיון: מה בדיוק קרה עם פרינס צ'ארלס? הוא באמת כל־כך אכזרי? סבלת מאוד?

...ף וגר טוענים, כי מדובר ביותר משמועה בלבד: כששהתה אופרה לאחרונה בלונדון, כדי לקבל פרס על יכולות ...אתה שמרשימות גם שם – היא פגשה את דיאנה בחדרה האחורי של 'סאן לורנצ'ו', המסעדה שהיא כל־כך ...ת. על מה דיברו שם?

...ני לא מוכנה להתייחס לשאלה", מוסרת קולין ראלי, היחצנית של אופרה, אבל היא כן סיפרה, שדיאנה מעריצה ...לה של המדובבת, ושהיא אשכרה ששה לקבוע מפגש.

...דובר הארמון חיזק, שלא מרעת, את הסיכויים להגשמת הפנטזיה: „דיאנה אוהבת להסתופף בצילם של ...מפורסמים, ויש לה כוכבים בעיניים. אופרה היא הפיגורה העשירה ביותר בטלוויזיה, והיא פשוט נמשכת אליה". עד ...

■ דוד אורן, אמלנסה

מאחורי הקופסה / אורה עריף

אז מה קורה בקשת?!

...אים וכורנים עצמאיים העובדים בקשת מתלוננים כי שכרם מתעכב וש„כל הצ'קים מושהים". יד המקרה, או ...ה ומשקפת מצוקה כללית בערוץ 2? אלכס גלעדי, מנכ"ל קשת: „אין שום בעיה. יכול להיות שיש בעיה עם ...עניות של ספקים מסויימים".

יאללה, תתחתן

...ף שגילם, שנשלח ע"י דודו טופז להצטלם עם שושנה דמארי ויפת ירקוני, לא הצליח להגשים. טופז גילה ...בה והציע משימה חילופית: הוא וההרפתקן הנועז יינשא עד ל־14 ביוני – תממן התכנית 300 מנות למוזמנים. ...טופה הבלתי־נמנעת: המערכת של דודו מוצפת בפניות מאת בחורות, המבקשות להכיר את יוסי.

ישנו

...לושת הסקרים: סקר שנערך עבור רשות השידור, ביום הסכם קהיר, מגלה כי שידוריו זכו ב־29.8 אחוזי צפיה ...סמנה כערב, וכי רק 10.6 אחוז צפו במתחרים מערוץ 2.

תעשו טובה, תסתבלו

...ה (לוח) מיכאלי נקרעת היום מבולנו אחרי עשור בסלונינו, בערבי שבת. בתכנית הפרידה (בעלת הניחוח ...רוספקטיבי, כמובן) היא תארח אמנים רבים, שהתיישבו על הכורסאות במשך השנים: טובית צפיר, דבי ועלי, ...ון קשר ואחרים.

שני בכירים, היא ממשרד מבקרת המדינה והוא ממשרד הפנים (לא, לא, אין שום קשר), נסעו לתומם מתל־אביב לירושלים. פתאום, בשוונג אימתני, עקפה אותם מכונית, שהתפתלה בפראות בין הנתיבים. בציגנו האמיצים החליטו להדביק את המכונית הפרחחית, ולבסוף סוף הצליחו, לא האמינו את מי הם רואים במושב שליד הנהג.

היית זה אלי בן־מנחם, סגן השר ולוחם צדק. הנהג הבכיר ניפנף לעבר אצבע מאשימה, ואלי התכווץ קלות וניסה (רק ניסה) להסתיר את פניו בידיו.

בבר־מצוה של בועז קצב, בן של ח"כ, העלו כמה מהאורחים ספקולציה מרתקת: שרה נתניהו מעוברת. ככה זה לפחות נראה להם מהצד.

באותו אירוע, ובלי שום קשר, ציפצף ביפרה של לימור ליבנת. זה היה צחי הנגבי, ששלח מסר אישי: „שכחתי את הביפר שלי אצל אחיו של קצב. אנא הביאי לי אותו לכנסת". לימור יצאה לאחת הקשות במשימותיה, ובדרך שאלה את קצב איה אחיו. „איזה אחז", הקשה משה, „יש לי שמונה". ככה נסרק האולם, אח אחרי אח, עד שבסוף האירוע התגלו הקצב והביפר המבוקשים.

למאפרת של דודו דותן בהצגת הכידור רבת־הפרצופים שלו קוראים פנינה רוזנבלום־חיים, וזו הופעת הבכורה שלה כמאפרת־במה. האמנם נעמוד בקריירה נוספת?

המוני טלפונים סוערים מצלצלים במשרדי הוהפקה של הסרט 'שחקנים', ולא בגלל שמישהו לחוץ על חידושי הקולנוע הישראלי. במשרד, ברחוב בן־יהודה בת"א, התנהל עד לא מזמן עסק פורח של שירותי ליווי, והלקוחות הנאמנים לא הספיקו להתעדכן בחילופי המגמות. גם אחרי שהתעדכנו, זה לא הפריע להם לנסות את מזלם בהגשת הצעות מגוונות למזכירות ההפקה.

למרים בן־פורת, מבקרת מתוקשרת, יש וולוו חדשה, ובה פלאפון ואף מכשיר קשר. קלה להשגה.

ספר בקצרה, שוקי

שוקי זיקרי, מעצב שיער, שלא לומר ספר, בעל שלוחות בינעירוניות ודיור קבוע במדורי הרכילות, עושה את זה. אחרי 5 שנות חיים בחטא (ר' 32 שנות חיים בסח"כ) הוא מתחתן עם דוגמניתו, גאולה (גולי) אלמן (25), סטודנטית לתואר שני בקרימינולוגיה קלינית באוניברסיטת בר־אילן.

ההיכרות אירעה, איך לא, כתצוגת אופנה, שבועיים אחרי שגאולה נחתה בארץ מדרום־אפריקה. שוקי ראה ונדלק. גולי נשארה אדישה. שוקי דחף מספר טלפון. גולי לא התקשרה. עוד כמה נסיונות, והחמשך – היסטוריה.

זה יקרה בעוד חודש, בהילטון ת"א. זיקלין ליכטנשטיין לא תעצב את התסרוקות.

– מי כן?

אני אשכור מישהו מהצוות שלי, שיסרק את המשפחה ואת הכלה. אני בטח לא אסרק אותם. אני מקווה שלא.

– מי מספר את גולי?

מה זאת אומרת? אני.

– והיא לא מתלוננת על הקצוות?

היא די קלה בעניין הזה. מאוד סומכת עלי, אף פעם לא מתלוננת.

– הכה, עוד לא התחתנתם.

תמיד אומרים שכל הדברים הרעים צצים שנה אחרי. נחכה.

תאחל משהו לזוג הצעיר?

חיים טובים ומאושרים.

– בה צנוע ובנאלי.

זה הכל. אנחנו חברים טובים, יש בינינו כנות ויושר, אנחנו מספרים הכל אחד לשניה.

– לפעמים במה מעלימים משהו.

אף פעם.

■ גאיה קורן

אקי אבני (תכנית טלוויזיה, תכנית רדיו, הצגות סטודנטים ומסע פרסום) מייבב שאין לו חיים פרטיים, ומאיים שבשנה הבאה הוא נוטל פסק זמן והולך ללמוד בניו־יורק. עקב מצוקת הפנאי הוא שכר שירותי מבשלת, המכינה לו דיאטת־אנרגיה מיוחדת, שכולה מזון בריאות. יאמי.

ולמרות מצוקת הפנאי [...] אבני את אייל בוחבוט, ובחברת [...] חברים הם יצאו למדבר יהודה [...] חגגו לבוחבוט יום הולדת במסיבת [...] גברים שנמשכה עד הזריחה.

בפיילוט לקראת 'בירה ו[...]' הרוח', היורשת ברשת את 'בשידור ח[...]' חקר יעקב אגמון את המרואיינת [...] בסוגיות מתיחת הפנים שעשתה [...] לא) והתייחסות בעלה לתמונות [...] מעברה. האורחת עמדה בחקירה [...] שלא לומר כחן. או שיש לה אש [...] או שסתם קוראים לה גילה אלמגור.

שבירות לפני שהחלו צילו[...] השבוע שעבר של דודו טופז, [...] המנחה השרמנטי מהכמה כסי[...] ונעלם בלי לנרב הסבר [...] הממתין. כעבור 20 דקות שב [...] שהחליף ז'קט וצירוף עניבה [...] פצח בצילומים. הכל בגלל [...] אלכס גלעדי, שלא אהב את [...] ופקד להחליף בגדים לפני שמתחילים.

את החזרה לדוקים בלואנס[...] בהבימה קטעה עדית מרשן לצר[...] נישואין. היא ומקבאל שלה, נישק[...] ועכשיו גם בעל, עם במסלס מרשי [...] חברים לארבעה ימים בקפריסין, וחו[...] זוג אורחי ממוסד.

בלי שום קשר למסיבת הסאדו־מאזו שהתחוללה השבוע בת"א, הפיעה לימור ליבנת בכנסת, כשעליה חצאית־עור המגיעה לסיומה רק מתחת לברך. „יותר קצר מזה לא מתאים לי", אומרת הנבחרת, מתוך היכרות עצמית עמוקה.

לטרום־בכורה של 'חקירה חוורת בדבר מותו של אנרכיסט מטופס', הצגה בבית־לסין, שמתמקדת בחקירה משטרתית במילאנו, הוזמנו שוטרי מחוז ת"א. דובר המשטרה עיקר את הגימיק, כשהירשה לשוטרים להגיע רק על אזרחי. הקאפס באולם אמרו, שככה זה אחרי פרשת הג'אקוזי.

יובל רביד כבר הרפיס הזמנות לפתיחות בוטיקו בכיכר המדינה, אבל כשספיר קאופמן הזמינה אותו למתונתה, שתתרחש באותו יום (7 ביוני, תכינו משהו יפה ללבוש), דחה את אירועו בשבוע. וזה מעשה אבירי במיוחד, כהתחשב בעובדה שספיר הלכה על מעצב אחר לשמלתה.

שמאר, עודד ואקי, ביומולדת של אלונה

ערב ג'ייז־נשי התחולל השבוע לראשונה, ביוזמת האגודה לזכויות הגרס וקליף (הרי היא קהילה לסבית פמיניסטית). 200 בנות היו, וכניסת הבנים נאסרה ואף נבלמה. אם כבר גייז, למה רק בנות? נציגה מיוזמות האירוע: „כשיש גברים, מוקרנים סרטונים זכריים על הקירות, ואלינו זה לא מדבר. ככה יותר כיף, יותר חופשי". בין המכלות היתה תקשורתית אחת, שלא תיגרר כאן בניגוד לרצונה אל מחוץ לארונה.

אחרי פירודה מצביקה אורן, מתמקדת שירלי הכהן ברומן מלבב עם ניצן זעירא, 'נענע דיסק', שהתפצל מחברתו הקודמת, הרקדנית טל הלהמי.

בבכורת 'הסוחר מוונציה' בקאמרי קלט יענקל'ה אגמון את בייגהלה שוהם, ושיחרר: „עכשיו יש כאן שני שיילוקים".

גינוני כוכבות תמוהים מגלה הודקית דלית קהן על הסט של שירת הסירנה. בהתחלה שמע ממנה הספר הצמוד („אל תנפח לי, אל תנפח לי"), ואחר כך היתה זו המאפרת, שספגה צרור הנחיות, בסיומן חטפה הכוכבת [...] מברשת הרוז', ומרחה על עצמה [...] בכמות מסחרית. „את הורסת [...] עבודה של שעות", ניסתה המאפרת [...], אבל השלטונות הורו להתחיל הכל מחדש.

למסע הופעות בגרמניה יצאה דנה אינטרנשיונל, וכבר הגישה את מסקנותיה: היא לא אוהבת את הרטבים של המטבח הגרמני, אבל בסך הכל, הגרמנים די בסדר. „אני לא מרביקה סטיגמות", הבהיר/ה. „אני טיפוס סטרייט". אתו

של כרמן, גלגל'צניק, הזמין לשידור חברים, שעשו באולפן נורא שמח, רוקנו המון בירות, ואחר כך רוקנו את נשמתם בשירותים. בשלב די קריטי, הם הצליחו להתעשת, ולהבריק את כל רחבי האולפן, לפני ששלונסקי יצוץ בשטח.

אסיפת דיירים

מוקי שניידמן, 'צור שמיר', רכש בהזדמנות בניין קטן בבלגיה. לא יותר מ־8 מיליון דולר.

ויוסי ציזהבר, בנק דיסקונט, בונה וילה חדשה בסביון.

רוני איילון, דוגמן ('מי ערן') עבר לגור בלב ת"א עם נורית אליאס, עו"דית.

ארז טל שכר חדר במלון המרוחק קלות מת"א. התבוא מרב להתארח?

רני קובלניץ, מנחה תצוגות אופנה, ורותי מאירוביץ', אשתו המעצבת, צפרייטר, למכירה הולכת דירת הגג הנפלאה שלהם בנוה־אביבים.

אומברטו אקו, סופר־סופר ('שם הוורד') קיבל דוקטור כבוד לפילוסופיה באוניברסיטת ת"א. אחרי 13 תארים דומים, שגרף באוניברסיטאות בעולם, ותמיד בליווי תעודה בלועזית, ביקש אקו לקבל כאן תעודה בעברית, ואפילו תמה למה מתנהל הטקס באנגלית, ולא בשפתנו.

בשלישי בערב נישאו כתוות תתונות פופולרית רבילה נבון, חמישית קאמרית, ונטע הררי, סטודנטית לעיצוב תפאורה באוניברסיטת ת"א, אחרי שנתיים של אהבה הדדית. לפרטים, נא לפנות לשבוע הבא.

אחרים הוא שולח לעשות ריאטות רצח, אבל בעצמו ישב השבוע דודו טופז במסעדה בתל־אביב וטרף ספגטי ברוטב שמנת עשיר בקורת.

חיים (חדשים) רמון יזם את פגישת הפיוס ההסטורית בין שמעון שבס לפואד, במסעדה בשכונת־התקוה. המתפייסים דפקו שיפודים, כשפואד נוטה לפסוח על הפיתות, מטעמי מעמסה קלורית.

אורה נמיר עוצרת כמעט כל מי שנקרה בדרכה, ומספרת בדבקות איך כל הזמן אמרה שרמון ינצח. מוסיפה אורה הנביאה, שגם אם היו מפטרים אותה, היא לא היתה מתמודדת על מזכ"לות ההסתדרות, כי התפקיד ממש לא מעניין אותה. הכל, דווקא אחלה הזדמנות לעמוד לימין העוברים.

כשהעניק מזכ"ל אורנסקי לדני קרוון את פרס פיקסו היוקרתי בפתיחת אירועי הבאוהאוס בת"א, קיפץ שמעון פרס לבמה, וירה דבר חנופה אינטלקטואלי: „יש לנו הרבה קרוונים במדינה, אבל דני קרוון הוא הקרוון המוביל".

רוב חבלים המשפטיים, רוגמת מאיר שמגר ואמנון סטרשנוב, חגגו השבוע בבר־מצווה של איתמר אשר, הבן של אתי, דוברת משרד המשפטים. בתפקיד התוליה החסרה: מיכאל בן־יאיר, יועץ משפטי לממשלה, ולא־ממש חבר של אתי, מאז יומו הראשון בתפקיד.

ומה בכבלים

צילום: אמי שריד

מסיבת סאדו־מאזו הכמה השבוע בקולנוע אלנבי הישן בתל־אביב, אך לא רשמה אירועים חריגים. להבדיל מהמופע שעברה, לפני כחודש, עת גורשו יורמים בבושת פנים, אם לא הגיעו עטורים בגדי עור ואביזרים, נכנסו הפעם גם סתם לובשי ג'ינסים וחולצות טי, דנה אחרי חיים פיינשטיין (לחור, לחור) אבן נקלטו בבגדים סולידיים, ולעומתם אורי שורק, בעל־בית, הסתובב בשמלונת שחורה וקצרה, וזוגתו, אורית פרשבילית, הפיסה שיער מלאכותי עד בתניה, ומרילין פיין, אקס עופר כסאלי, נתלתה בערבות ואף התנשקה אנושות עם אמור קצבורלסקי (בעלים לשעבר של מועדון 'אטור') הקורי עליהם. הרבה אקשן לא היה, אבל הוכחנו כמה כאלה שנראו מעניין.

רואים את הנולד?

48 שעות לפני שבקעה משם תמר, העמירה יעל עמית־יוסף (יוסהקי) את בטנה הגרושה לרשותו של יוסי דוואן, בוגר ביה"ס לאיפור של ירון שחף, והוא צייר עליה תחזית רנטגן של תכולתה האנושית.

רשוב מסיבת הפתעה, כולל עוגת וניל, ציפתה הפעם לאלונה דניאל (29) במועדון תל־אביבי. חיכו לה בדיצת קורין אלאל והמכשפות, שלומי ברכה, אביב גפן, רן עפרון (שרקר בגפו עד אור ראשון), ציפי מור, מאור כהן (ללא זקניו), אמנון פישר, עודד מנשה, אקי אבני ומבוקשים נוספים. החוגגת, כיאה למעמדה, הרביצה כניסה רק באחת ושלושים.

באירוע של כנס 'הראייטי' היגג יעקב אגם: „באתי, ותיכף רציתי לצאת, כי תצוגות אופנה לא מעניינות אותי, אבל אז מנהל האירוע נתן לי כמתנה לב זהב, סמל של הראייטי. מיד הוצאתי לב קינטי שיצבתי, והצעתי אותו למכירה". בפמה התעוגג: „27,000 דולר, אבל אם הראייטי יקנו כמויות, זה יעלה להם רק 300 דולר לחתיכה".

רגע לפני שקיבלו את עזה, קיבלו פלשתינים גם מתנת פרידה מישראל: ארבעה אמבולנסים. „תודה רבה", אמרו הארגונים החדשים. „אבל אולי למישהו יש 150 שקל, שנוכל גם למלא בהם דלק".

איש טלוויזיה כולט הבנים להזריון, כחורה תל־אביבית, והתמתנויות בשיוב.

מסע דמים

זוג צעירים משכילים ומתוחכמים, היוצאים למסע בעקבות אתרי רצח מפורסמים כדי לכתוב עליהם ספר, מוצאים עצמם עם שותפים לנסיעה, זוג מעולם חברתי שונה לחלוטין ● 'קליפורניה' הוא סרט-מסע שבו מגלים אנשים, שאין הבדל גדול בין רצח לרצח, בין רוצח לרוצח. שכל אחד יכול להיות רוצח ואף ליהנות מזה

סרטים חדשים

סרט-המסע הוא מבנה טיפוסי לקולנוע ההוליוודי. חוויית המסע היא אמריקנית לכל דבר ויסודית מאוד. כל מהגר אל אמריקה החל את החוויה האמריקנית שלו במסע לקראת הארץ המובטחת הזאת של העידן המודרני. והמסע על-פני אמריקה כולה הוא עוברת חיים למיליוני אמריקנים הנעים ונדים ממדינה למדינה בתוך ארה"ב. מסע קלאסי מתחיל תמיד ממצב של שפל ומצוקה, חיצונית או פנימית ומשתדל להגיע אל מימוש המאוויים להצלחה. והמסע מגדיר תחנות-תחנות של ייסורים ומבקש להגיע לעומק של התמודדות עם הנשמה ועם אמת פנימית. בלי גילוי של האמת העמוקה על עצמנו ועל העולם, אין טעם במסע כלשהו. בקולנוע ההוליוודי מקובל גם שהמסע מתחיל תמיד בין אנשים זרים, שאין להם דבר משותף, והם לומדים להכיר ולאהוב זה את זה או לגלות את אנושיותם המשותפת במהלך המסע הארוך ורחב-הידיים.

מסע קלאסי זה הפך למסע של סיוט בשנות ה-60, כאשר סימל את ההכרה בבעיות הקשות של החברה האמריקנית, ולכן נגמר תמיד בכי רע או אף לא נגמר לעולם ('ארם בעקבות גורלו' של דניס הופר, או 'רסיסי חיים' של בוב רפאלסון). מאוחר יותר הפך לדימוי של מצוקות החברה האמריקנית והגדרה של עולמה התרבותי. כזה היה 'בוני וקלייד' של ארתור פן, שהראה עד כמה השפיעה התרבות העממית על עיצוב הגיבור האמריקני. ובעיקר יצירת המופת המרהימה של טרנס מאליק 'שביל הזעם', שתיארה מסע רצחני סתמי ומזוויע של צעיר ונערה בת 15 לצרו, ללא טעם והיגיון כלשהו, נדרכו הגדירה את האטימות של הנוער האמריקני, הסופג ללא אבחנה את ערכי תרבותו האלימה. הסרט 'קליפורניה' מזכיר את 'שביל הזעם' בצורה מפתיעה, ואפילו מתייחס אליו ואל 'בוני וקלייד' ישירות.

כאילו כדי לומר ששנות ה-90' אינן שונות הרבה משנות ה-60' וה-70', וזאת למרות המראה הפוסט-מודרניסטי והכמעט קליפי-פרסומי של הסרט, הוא בוים ע"י דומיניק סנה, מי שירו רב לו בפרסומות ובקליפים. אך העולם נותר אותו עולם, והאלימות קשה וגם דרך חיים.

בריאן (דוד דוצ'וכני) חי עם קרי (מישל פורבס). הם זוג ליברלי מודרני ובעל השקפת עולם עכשווית, צעירים, מתוחכמים, היודעים לשחק יפה את המשחק החברתי, משתדלים להיות בסדר עם כולם. הם הגיעו זה עתה לנקודת משבר בחיים. היא מצלמת תמונות נועזות, חד-משמעיות וחזקות בשחור-לבן של פעילות ואברי-המין. הגלריות אינן מעוניינות להציג תמונות שכאלה. היא מבקשת לשנות עולם ולנסוע לקליפורניה. שם התרבות מוכנה לסוג הצילומים שלה. היא אינה מודעת לכך שהצילומים מבטאים צד אפל באישיותה, שבו היא אינה נכונה להודות. המיניות שלה אינה משוחררת כפי שהיא חושבת.

הוא כותב מחקר על רוצחים סדרתיים, ויש לו מעין עניין אקדמאי בלבד בהם. הוא אוהב אמנם לדבר על רציחות זוועתיות, אוהב לבקר מקומות שבהם התרחשו מעשי רצח סדרתי, נהנה הנאה ארוטית מובהקת מהנושא החריף הזה. אך הוא די דומה לנו. מוכנים ליהנות ולהצטמרר ארוטית מכל רצח, אבל ממרחק בטוח. בעיתון, בקולנוע. לא מסוגל לברוק אם הוא עצמו אינו נמשך יותר מדיי אל האופל בתוך נשמתו. אם הוא לא מפלרטט חריף מדיי עם הזוועה שבתוכו. וגם הוא תקוע, ממש לא אכפת לו להתחיל מחדש בקליפורניה.

אבל קודם לכך הוא מציע לחברתו, שישתפו פעולה בספר שהיא תצלם, והוא יכתוב על מעשי הפשע הזוועתיים ביותר בתולדות אמריקה. הם יבקרו באתרי הרצח הנוראים הללו בטנסי, בארקנסו ובטקסס, ויתארו את מעשי הזוועה בפרטי-פרטים. התבוננות בצד האפל של החלום האמריקני. זה שיש לכך קהל קוראים באמריקה, מורה על מצב-התרבות שם. זאת ההתמודדות עם גיבורים אמריקניים מסוג אחר.

בכורה ארצית

"רב חן" ראשל"צ	"רב חן" נתניה	"פארק" רעננה	"רון" ירושלים	"רב מור" לב המפרץ	"רב חן" תל אביב
שישי: 22.00-24.20	שישי: 22.00-24.20	שישי: 19.30-22.00-24.00		שישי: 22.00-24.20	שישי: 22.00-24.20
מוצ"ש: 19.30-21.50	מוצ"ש: 19.30-21.50	מוצ"ש: 17.00-19.30-21.30	מוצ"ש: 19.15-21.30	מוצ"ש: 19.00-21.30	מוצ"ש: 19.30-21.50
ימי חול: 17.00-19.30-21.50	ימי חול: 17.00-19.30-21.50	ימי חול: 19.30-21.30	ימי חול: 17.00-19.15-21.30	ימי חול: 18.30-19.00-21.20	ימי חול: 11.00-14.30, 17.00-19.30-21.50

רשימת סרטי הערב 27.5.94

'זה לא להגיד לא, לא לנשום. אם ארל מפשלת, הוא מכה. זה סדר הדברים, והיא מקבלת אותו. היא ילדה שלא בגרה ולא קיבלה שום חינוך. זבל לבן של הדרום. כל עולמה שאוב מאמצעי התרבות ההמוניים של אמריקה. היא יודעת דברים מפרסומות, קצת מקולנוע, משירים שהיא אוהבת, מדברים ששמעה.

הנסיעה מתחילה בניסיון להתמודד עם הפערים הגדולים כל-כך בין שני הזוגות. הם מודדים אלה את אלה. בריאן וקרי מתנהגים בנימוס, אך גם בהתנשאות. לועגים למבטא הדרומי הכבד ולנימוסי האכילה. אך קרי חשה בכוחו הפיזי של ארלי, ואפילו מעריצה אותו ממרחק בטוח. ארל מתרשמת מהתחכום ומהעידון של קרי, ובולעת אותו בעיניה עד שברוב תמימותה היא אפילו מציעה מגורים משותפים בקליפורניה.

בריאן מתחיל לאהוד היבטים מסויימים של עוצמה סתמית וחריפה אצל ארלי. הארבעה מתקרבים קצת יותר אלה לאלה, אלא שהתנהגותו של ארלי סתומה, אטומה, הוא לא מתרשם מאתרי הרצח, לא מגיב, עד לרגע שבו בריאן, שלא רצה לראות מה שאפשר היה לראות, שלא רצה לשמוע מה שצריך היה לשמוע, עומד פנים אל פנים מול הזוועה הנוראה ביותר. ויתרה מזו, מגלה את הזוועה בתוך נפשו.

כשארלי נותן לו לירות באקרח, הוא זוכה לאורגזמה בעוצמה אלוהית. וכשהאמת המרה מתגלה לו, הוא מגלה בתוכו שאין הבדל גדול בין רצח לרצח, בין רוצח לרוצח. כמו גיבור סרטו של סם פקינפה 'כלבי הקש', הוא מגלה שכל אחד יכול להיות רוצח ואף ליהנות מזה. הוא אמנם מוצא תירוץ, כדי שיוכל להמשיך לחיות עם הרצחנות שבתוכו, אך זה תירוץ רחוק. אלימות קיימת. בכל מקום. בכל חברה. בכל רמה תרבותית. אי-אפשר להתעלם ממנה.

'פשע אילם'

ספורטאית קשוחה וחירשת (מרלי מטלין) נרדפת ע"י רוצח המעוניין באוצר הנמצא ברשותה

כוכבת הסרט היא מרלי מטלין, החירשת היפה וזוכת פרס האוסקר ב'ילדים חורגים לאלוהים'. בסרט זה היא מאמנת ספורט קשוחה וגאה, רצת מרתון נחושה, והיא חירשת המבקשת לתפקד פרפקט בעולם השומעים. היא אינה רואה עצמה מוכת-גורל ואינה רוצה ברחמים. מתמודדת עם כל הקשיים בכל מאודה, ואף מצליחה בכך. האם דבר כזה אפשרי בכלל?

איתרע מזלה של חירשת יפה זו, וברשותה נמצא אוצר בלום, שהיא כלל איננה יודעת על קיומו. מישהו טרח להותיר את האוצר בדירתה, ומישהו אחר, אכזר במיוחד, מוכן לעשות הכל כדי להשיג אותו. הוא עוקב אחר כל מעשיה, והיא אינה שומעת את צעדיו המרושעים. יש לה יתרון אחד. היא מאמנת ספורט קשוחה. אשה פלדה. ויש לה גם יתרון שני. מישהו מגן עליה למרות טענותיה, שהיא מסוגלת להגן היטב על עצמה. זו עליונות גברית ממש, והיא מקבלת פה אישור מחדש ותבל. גם עליונות השומעים על החירשים רק מתחזקת. הפיק הישראלי דוד מטלון.

'זקנים חסרי-מנוח'

וולטר מתיאו וג'ק למון, זוג אוהבים-שונאים נצחי, חיים בעיירת פנסיונרים קפואה, עד שמגיעה אן מרגרט ומלהיטה את דמיונם ואת גופם

וולטר מתאו וג'ק למון. הזוג המוזר. גם הזוג הנצחי. שני התיאטרלים האלה רגילים כל-כך זה לזה, אוהבים כל-כך זה את זה, עד שהדרכים היחידות לביטוי רגשותיהם היא השנאה הרעה וההדדית. וכך הם אוהבים כבר למעל מ-40 שנה. ג'ק למון הוא שוודי מיובש במצב טוב למדיי, וולטר מתאו הוא קשיש יהודי רוטן ומר-נפש, וטוב להם בעיירת הפנסיונרים הקפואה, שבה הם גרים ליד אגם קפוא ודגים דגים להנאתם.

לג'ק למון יש בת, דריל האנה, לוולטר מתאו יש בן, קווין פולאק. לשניהם יש ידיד שחור משותף, אוסי דייוויס, ולג'ק למון יש גם אבא (בורג'ס מרדית), אבא מהסרטים. כזה מצחיק וחם וכל-כך אנושי.

החיים יכלו להימשך כך, אלמלא הגיעה אל העיירה אשה מזורת, מטרפת ופורחת במלוא שנותיה, הלא היא אן מרגרט. גופה שמור היטב, עיניה נוצצות, היא יודעת יפה שהמין הולם אותה, והיא מזמינה. ושני התיאטרלים מרגישים איך חום זורם, ההורמונים מזנקים מעלה, המכאובים נעלמים כבמטה-קסם, והאיבר הזה מתחיל להוכיח את קיומו. ■

הצד האפל של החלום האמריקני. בראד פיט 'קליפורניה'

כאשר אין כלל גיבורים של ממש בתוך התרבות המתנוונת, או כאשר אין שוק לגיבורים לגיטימיים, הרי גם רוצחים מתועבים הם גיבורי תרבות.

נותרה רק בעיה אחת. לא מספיק להם הכסף, מכוניתם הישנה, זוללת הרבה דלק, והם מבקשים לחלק את הוצאות הנסיעה עם עוד זוג מעוניין. הם מפרסמים מודעה, והזוג השני נענה. ארלי גרייס (בראד פיט, כוכב עולה) וארל קורנרס (ג'ולייט לואיס), ששום דבר לא יעצור את המרוץ שלה לפסגת. ארלי הוא אסיר לשעבר, שיש לו בעיות קשות עם בעל-הבית שלו, בית שהוא קרון-מגורים עלוב ומרופט, ועם קצין המבחן שלו, השולח אותו לבקש עבודות עלובות. ארלי חולם על שינוי. על קליפורניה. המודעה שהוא רואה באה כדיוק בזמן.

ארלי חי עם ארל, ילדה דרומית בת 17 בקושי, הרואה בו גיבור. הוא הגבר הראשון המתייחס אליה. אולי לא בכבוד, אבל מתייחס. יש לארלי המון רעות, איך אשה צריכה להתנהג, וארל מקבלת אותן: לא לעשן, לא לפתוח את הפה,

לא מספיק לי להיות עשיר ומפורסם

המשך מעמוד 2

ופרט לכך אני משתדל ללמוד את המלים שלי, או עובר על תרגומים שלהן לשפות השונות".

– היית אחד הפרפורמרים הראשונים שביצעו סטייג'-דייבינג (קפיצות מהבמה לתוך הקהל), שעכשיו כבר הפך לקלישאה. מה מצאת בזה אז?

"הייתי מעוניין בזה כי עברתי טיפולים קבוצתיים, ואחד התרגילים היה שאני נופל לאחור, ונתפס על ידי אנשים לפני שאגיע לרצפה. צריך לבטוח באנשים שיתפסו אותך, זה התרגיל, וחשבתי שזה יהיה מעניין בהופעה. כשאינני מופיע ואני נמצא בקהל, אינני אוהב לחשוב שמה שלא אעשה לא ישנה את מה שקורה על הבמה. אני אוהב להרגיש שהמופע יושפע מהתגובה שלי כקהל. אז אימצנו את המחשבה הזאת ועשינו דברים כמו לשיר מהמושבים הכי רחוקים, לתציב מתופפים ותאורה במושבים הכי זולים, לעשות דברים בקהל. ליפול אל הצופים זה כמו לומר 'אני בוטח בכם', זה היה הרעיון. ואז גיליתי שאני נישא מסביב על ידי הצופים. אבל, כמו שאמרת, עכשיו נתנו לזה שם וכולם עושים את זה, אז כרגע אני לא בעניין".

– תמיד היית בחזית החידושים כמו ווידיאו קליפים והיום הסי.די.רום. ההתפתחויות הטכניות לא יכולות לגרום לפיחות בחשיבות המילים והלחנים עצמם?

"אני חושב שהן משנות הרבה דברים. תמיד תהיה דרך להקשיב למוזיקה רק מבעד לצליל, לכבות את שאר האמצעים ולהתרכז בה, אז אני לא מודאג מזה. אני חושב שאתה מרוויח בשינוי ביחסים בין האמן והקהל. האדם שמקשיב הופך לאמן בעצמו. בסי.די.רום שהוצאנו, אתה יכול לעשות מיקס לשיר בעצמך. אני חושב שבסוף נוכל לאסוף כל מיני דברים: דימויים מוידיאו, מצילומי סטילס, דגימות צלילים וקצבים שונים, ונשתמש בזה כמו קולאז', כמו שבחלק ממוזיקת הראפ משתמשים בדגימה מפה ודגימה משם. יהיה אפשר לדגום גם דימויים ויזואליים. פעם הלכת בדרך מסורתית וישרה, עם התחלה אמצע וסוף, והקהל היה מקשיב מתחילת המסע לסופו. עכשיו, עם המולטימדיה, לקהל יש אפשרות ליצור את המסע לעצמו. וזה, אני חושב, מאד מלהיב.

„הרגע המרגש האחרון שחוויתי בהופעות, היה בדרום־אמריקה. האנשים בקהל שאיבדו בני משפחה או נכלאו ועונו, פשוט בכו. ברגעים כאלה אתה מבין כמה המוזיקה היא בעלת עוצמה"

„לפני העליה לבמה ברוב המקומות אני עובר מסאז'. אני אוהב מסאז'ים, מכור לזה. אז אני נועל את הדלת ויש לי שעה של שלווה"

„בחברות אחרות, כל אדם נחשב ליצירתי, כל אדם הוא אמן. בחברה שלנו אנחנו אומרים שרק מעטים מאיתנו הם היצירתיים בכל תחום. אז הטכנולוגיה יכולה לספק לאנשים כלים טובים לחשוב על עצמם אחרת, לא להרגיש מנותקים, ולהפוך עצמם לאמנים".

– אתה מרבה לשתף פעולה עם אמנים מצויינים מהרבה תחומים. איך אתה שומר על פשטות ואינטימיות בשירים שלך?

„אני כותב חומר שאומר לי ונוגע בי, וזה עובר. אני אוהב אמנים שכותבים חומר אישי, ומנסה לעשות את זה בעבודה שלי. ברגע שהרגש, הרעיון והצורה נמצאים, אני מחפש דרכים נוספות להפעיל אותם".

– חלק מהשירים באלבומך האחרון, 'אנחנו', אישיים מאד. הם קשים יותר לביצוע על במות ענק?

„לא. אני אוהב לחוש את הרגשות שבשירים. אז יש אי נוחות קטנה בהתחלה, אבל כשהשיר כבר שם, אני יוצר גל קטן בבריכה, צולל לתוכה, וזו תחושה טובה".

– ישנם שירים שלך, שבגלל הקליפים חביבים במיוחד על ילדים.

„את 'סלדג'האמר', למשל, ילדים אהבו בגלל הווידיאו. אני אהבתי את זה, אוהב לעבוד עם ילדים ולהיות מוקף בילדים. ילדי מבוגרים יחסית, בני 17 ו־19, אבל אני חושב שילדים עוזרים לראות את העולם אחרת, מבעד לעיניהם".

– במחבר שירים, באילו משיריך אתה גאה במיוחד?

„קשה לומר. אני חושב ש'ביקו' (על סטיבן ביקו, מנהיג שחורים דרום אפריקני שנרצח בכלא ב־1977), אומר לי המון, וזה בדרך כלל רגע מרגש בקונצרט. לפני שתי הופעות ניגנו אותו בדיוק אחרי הבחירות בדרא"פ, וזו היתה תחושה נעימה".

– יש שירים שחשוב לך במיוחד לבצע בישראל?

„עוד לא חשבתי להשתמש בשירים מיוחדים, אבל אחשוב על זה".

– אתה מכיר מוזיקה ישראלית?

„מעט. שמעתי קצת פה ושם, וחשבתי שתשאל, אבל יש לי זיכרון גרוע, ואני מצפה להשכיל בנושא כשאגיע לשם".

– האם יש לך מסר להעביר, באמצעות הראיון הזה, לאנשים בישראל משני העמים, שחלקם מאד מודאגים, חלקם מתנגדים לתהליך השלום, וחלקם מעוניינים לשבש אותו?

„כן. אחת האמירות המועדפות עלי בנוגע לשלום, היא ששלום הוא הדבר שקורה באופן טבעי כשאתה מכבד את הזכויות של אנשים אחרים. אני חושב שיש לכם הזדמנות נפלאה עכשיו. במידה שתפתחו את עצמכם ותהיו מוכנים להקשיב לאנשים האחרים, שאולי סבלתם המון פגיעות מהם, יש סיכוי גדול לבסס ידידות אמיתית. אני באמת מקווה ואני מתפלל, שתקחו את ההזדמנות הזו עכשיו". ■

מגרשי השדים

המשך מעמוד 7

שריג מצטיין בכתיבה על פרידות. למשל ב'למי', השיר שהוא הכי אוהב בתקליט. „זה שיר על פרידה וחוסר התשלמה שבה. בגלל הפרידות שחוויתי היום אני מאוד נזהר. נורא קשה לי להתקשר. אני מאוד ציני, אולי אפילו מרושע. היום אני הרבה יותר מפוכח. כשאתה נכנס באהבה בכל הכוח, ואחרי־כן זה פשוט הופך לאבק, אולי יוצאים מזה שירים, אבל זה כואב. עכשיו אני בתקופה, שאני לא יכול לתת את עצמי, ואני חי עם זה בשלום.

„זה גם לא מעסיק אותי במיוחד, אני מתעסק בעצמי כל הזמן. אני מנסה להשתפר במה שאני עושה. אני כרגע מאוד חזק בעניין של הלהקה ומאוד נהנה להיות לבד".

האחרים דווקא לא לבד. בר־עמי, איש משפחה למופת, נשוי טרי לשחקנית דורי נאומנקו, הנמצאת בחודש השישי להריונה. מרזו חלק את חייו עם טלי, ולרודנר, שידע כבר הרבה אהבות, יש רומן מתוקשר עם הזמרת איגי וקסמן. „בשבילי היא מאיה, לא איגי", הוא אומר. „לפני שמאיה היתה אהובה שלי, האמנתי בכשרון שלה להיות זמרת גדולה. 'איפה הילד' היו הראשונים שהעלו אותה על במה ונתנו לה צ'אנס להופיע לפני אלף איש ב'רוקסן'. ההיסטוריה המקצועית שלנו יותר ארוכה מההיסטוריה הרומנטית שלנו. אני פשוט מרגיש שהיא יוצרת ענקית וזמרת נפלאה, ומרגיש שיש לי את הכוח להוציא את זה בצורה הנכונה".

– זה לא קל להיות זוג וגם לעבוד ביחד.

„אנחנו לא שמוליק קראוס וג'וזי כץ. לא הכל מושלם בחיים. החלטנו שנעבוד ביחד, אז נעשה את זה, ונשלם מחיר מסוים. אני לא רוצה, חס וחלילה, שתיווצר לה תדמית כמו כוכבת שלי, כי זה פשוט לא נכון. היא יוצרת מוכשרת בזכות עצמה".

– וזהו, אז גם התייצבת מוח־מוחה?

„היא בחורה שאהבתי עוד הרבה זמן לפני שהיינו חברים. זו הגשמה של חלום מסוים. ספר טפו, אני רוצה להיות שפוי, לא בנאדם מטורף. מגיע לי לחיות כמו בנאדם עם אהובתי. גם היום אני לא רגוע, אבל הכל אצלי בפסים הרבה יותר שפויים. אין לי כבר כוח יותר".

– הציפיות הגדולות מכם לא מלחיצות?

„ההצלחה מטרידה אותי היום לא פחות מהכישלון. הפכתי במהירות מאדם מאוד לא מוכר, למישהו, שהמון אנשים פתאום רוצים ממנו הרבה דברים. פעם לא התייחסו אליי, היום אומרים לי שאני צריך להיות סטינג הדגל של 'הד ארצי', אבל בסך־הכל, עברו שנה חודשים מאז שיצא התקליט הראשון. אני לא סטינג ולא תקווה של אף אחד. לא רוצה שיתלו בי תקוות. הגלגל מתהפך במהירות, ולא סתם שמוליק קראוס כתב את זה. אם מכרתי 25 אלף עותקים, אני צריך למכור עכשיו כפולה. למה? אני לא רוצה להיות המאמי של הדודה והמצילצע של האמא. אני רוצה שיהיו לי תנאים לחיות בכבוד וליצור את המוזיקה שלי". ■

רודנר: „אני מאוד אוהב לשתות, אבל מאז שהקלטנו את 'זמן סוכר' אני לא נוגע בסמים. זה עשה לי פראנויות. הפסקתי גם לעשן סיגריות, אבל קצת אלכוהול עושה לי טוב"

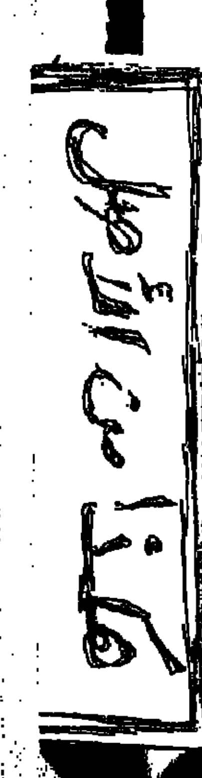
רודנר: „ברגע שהתסכול שלך נגמר, אתה גם פחות צריך להשתכר כל לילה, כי אתה גם בנאדם עובד, לא רק אובד. ככל שאני מזדקן, המיתוס של הרוקר, עם הגיטרה למטה, הסיגריה, הזיונים וכל הקקמייקה, מעוררים בי גיחוך"

המלטה זוגית - לבילוי ואירועים · לפרסום: במזומן/בכרטיסי אשראי, בויזה קרדיט עד 18 תשלומים, טל׳ 03-6953270, שלמה

■ רעננה ■ רחובות ■ עתודות ■ רמלה

חיפה — התיאטרון העירוני

רביעיות ורמקר - פסטיבל ישראל — היום 27.5 ב־14.00
אמדיאוס
סלטו מורטלה - מועדון
הכפיל - במה 2
משחקים בחצר האחורית
04-620670

הקאמרי של תל־אביב

האשה המופלאה שבתוכנו
מבקר המדינה
הסוחר מונציה — ערב ערב בקאמרי 31.5-9.6
"שיילוק של ניצן הוא מלאכת מחשבת הרבה מאוד בזכותו, אבל הרבה יותר בזכות יוסי גרבר.."
עונת המנויים 95'-94' בעיצומה — צלצל ואתה מנוי — למחדשים הנחה מיוחדת
6229353 קאמריפון 5245211 מנויים 03-5233335

הבימה — התיאטרון הלאומי

מעיהם של שני אדונים
הקוסם מברוקלין
קערת תעץ
מלך היהודים
האב - הביתוף
העלמה והמוות
אמדיאוס - ת' חיפה
מחלת נעורים - בית פורטוגל
03 - 296071

CAMEL קומדי קלאב

מרתון סטנד־אפ עם אמני הקאמל קומדי קלאב
תל־אביב "בית־ליסין" המרתף העליון
הערב יום ו' 27.5 ב־10.30
טל. תקופה: 03-6916653, 03-6956222

הצוותא (הסדר)

"רוזנקרנץ וגילדנשטרן מתים"
"האודיסט"
"מוליאר"
"משפט דרייפוס"
03-6182812

האופרה הישראלית ת"א

חלום ליל קיץ - בריטן
מנצח - אשר פיש
שיח לקראת בכורה
03-6816427

בית ליסין

חגיגת של מרווק - ת. התרבות, נתניה
אנריקסט מנוקסק
מרתון אמני הקאמל קומדי קלאב
ערב טוב ישראל - ישראל גוריון
03 - 6957966

תיאטרון באר־שבע

המלך
המסיבה
סיפורו של זרע
פילומנה
מחלת נעורים
טפלים ואוהבים — תיאטרון ב"ש
אהבת וזכרון — ת"א
03 - 6910653
רב קווי - 07-238278

CAMEL קומדי קלאב

הערב יום ו' 27.5 ב־22.30 - שירה כהן, רמי ורד. ב־24.30 - רועי לוי, שבי ציקה
02.30 - דני גלבע, מאיר אלעזרא
מחר מוצ"ש 28.5 ב־21.45 - דני גלבע, אייל קיציס
ב־24.00 - אייו המגולג, שלום אסייג
המרכז 42-40 ת"א (מול ת"א הישן) — הזמנת מקומות ומופעים: 03-6046616

עלילות משה בעיר הגדולה

תל־אביב

"בית ציוני אמריקה"
הערב יום ו' 27.5
ב־10.30
טל: "לאן" 5247373, באשראי - 24 שעות ביממה
טיקטפון 6388863 קוד 23 ובקופה 3-6959341

פיטר גבריאל

מארח את
LOU REED
CLANNAD GEOFFREY ORYEMA
TRANS-GLOBAL UNDERGROUND
HASSAN HAKMOUN AND ZAHAR

מוסיקה וצבע ללא גבולות
טאבה — יום שבת 18.6.94
פארק הירקון — גני יהושע יום א' 19.6.94

הפצה ראשית "הדרן-השרון" 03-5279955, ת"א "הדרן" 03-5279797
מרכז מידע ומכירות בכרטיסי אשראי - עד 22.00 03-5279449
פרטים במשרדי ההפקה בטל: 03-5238703

עיר השעשועים בע"מ גאה להציג

סופרלנד — לונה פארק ראשל"צ
2210 עולם
פתוח השבת 28.5
בכל שבת מ־10.30 בבוקר ועד הלילה
כלל נפלא לכל המשפחה ● מתקנים מדהימים ומפתיעים
לראשונה בארץ: סופר נובה — המתקן החדש!!!
סופרלנד סובב עולם ורוצי סב

דרום אמריקה בגעש!

נשף ריקודים עם להקת "קוקו לוקו"
בשרים על האש ובר עשיר
ביום שישי 27.5 החל מהשעה 22:00
הכל באווירה דרום אמריקאית
באולם שעל שפת הבריכה.
הזמנת מקומות בטל' 09-521142/3

פיתוח מזרח ירושלים בע"מ
EAST JERUSALEM DEVELOPMENT LTD.

אמני רחוב

נגנים, זמרים, פנטומימאים, לולינים וכיו"ב המעוניינים להשתתף בארוע
"יריד חוצות היוצר"
בירושלים בתאריכים 30-19 ביולי 1994
מתבקשים להתקשר לטל. 03-5623733
בימים א'-ה' בשעות 15.00-10.00

מתחת לחצאית

בחצות
הכל בפנים...
רח' משה בקר 23, את. ישן ראשל"צ. טל. 03-9877804

קפה רוול

הערב
הזמר יוסי בר

בית היין

מוצ"ש 28.5 בני ואייבי
יום שני 30.5 אנדלה ניר
יום שלישי 31.5 שרה גור
יום רביעי 1.6 בני ואייבי
יום חמישי 2.6 אנדלה ניר
טל' 03-5360731

מקום כמו יין — מועדון זמר עברי של גבי ברלין בגני רוזמרי

מתחילים עם אירועי הקיץ
הערב יום ו' 27.5 / מחר מוצ"ש 28.5 / ובכל יום חמישי — גבי ברלין
יום ו' 3.6 — משה ארנון
מוצ"ש 4.6 — חגית קליש
מתקבלות הזמנות לאירועי הקיץ
יין חופשי ★ תפריט עשיר ★ חנית חופשית
03-6826588, 5182099

הספסלים של דודו

מוצ"ש 28.5.94 אסתי ואפי — בשירי א"י וריקודי שנות ה־60
יום ראשון 29.5.94 ארתור גורביץ ויפית - מלא
יום שני 30.5.94 ארתור גורביץ ויפית - מלא
יום שלישי 31.5.94 להקת ה"סוקסטין" בלהיטים וריקודי שנות ה־60
יום רביעי 1.6.94 ארתור גורביץ ולהקת ה"סוקסטין" - 100
יום חמישי 2.6.94 ארתור גורביץ, יפית ושמעון חן
גן העיר, אבן גבירול 71 ת"א
הזמנת מקומות 03-5279149

קרוואן — המועדון

מועדון לילה ביפו העתיקה
מציין 25 שנה — פתוח ערב ערב
6828255, 5182811
הזמרת אביבה אבידן ★ הזמר שימי תבורי ★ הזמרת איילה
מבצע: כרטיס הכניסה כולל בקבוק יין לכל זוג

מחוללות הגמה

יואב יצחק
יורם עודי
אבנר גדסי
דוד דהרי
אהרון ירמי
אהרון עמרם

מועדון מוריה

שירים מכל הזמנים ומוסיקה לריקודים
להקת ההדים
יום שישי משעה 22:30
מלון מוריה פלאזה הירקון 155, ת"א
טל. 03-5271515

הפלקה 2000

הערב יום שישי
★ סמיר שוקרי ולהקתו
★ יוסי ראובני — שירי א"י ומוסיקה לריקודים
מחר מוצ"ש — שימי תבורי ולהקתו
הכניסה בלבוש הולם מגיל 25 ומעלה
רח' שונצינו 4 ת"א, טל. 5617777

מועדון הפותנה

בלילו באווירה של פעם
בקיבוץ רמת הכובש ליד כפר סבא
בכל יום ששי משעה 22.00
★ ריקודי שנות ה־60 ושירים עבריים
★ עם להקת הפרפר
★ ערב גבינות ויין
★ סלטים, שתיה חמה ועוגות
טל. להזמנות: 09-458600

בטרופיגו

ערב ריקודים ושירה
כל יום שישי משעה 22:30
הזמרת מיקי זהבי וקלידן בשירי א"י וכל הזמנים
1:00 מייק שרון — שירים בכייף
גבינות ויין, משקה חם וקל, עוגות, בר משקאות חופשי כל הערב

מועדון הראשונה

הערב יום שישי ★ שלומי שבת ולהקתו ★ חני יופה ולהקתה
מחר מוצ"ש — בנויים/ות ★ שימי רון ★ ירון כהן
הכניסה לנשים 10.- ש"ח
במחירי מבצע! בר־מצוות, בריתות, חינה

גוש 24

"צעד תימני" - מוצ"ש הכל קשקוש רק הגוש
אבנר כהן, נתי לד, פיני חדד, אבי סיטואני, מוטי נהרי, שי לוי
★ נריח הובג

הנגאובר

יום ד' 1.6 ב־23.00
מרתון סטנד־אפ מטורף
עם: ישראל קטורזה, רן לוי, יניב קציר, שמעון גז

אמצע הלילה — מועדון החברים

הערב יום ו' 27.5 — אורי זר, שרי ברק
מחר מוצ"ש 28.5 — הצמד מושיק ורני — בשירי א"י ושנות ה־60
03-5616087

קאזה דקל

היום ב־17.30 קבלת שבת עם מוני עמרני
ב־23.30 ארתור גורביץ ויפית
מחר שבת בשעה 19.00 עם הצמד רוחלה ואפי
רחוב קוסובסקי 69 קאנטרי דקל - בבלי 03-5465913

אקו"ם

אגודת קומפוזיטורים, מחברים, ומו"לים למוסיקה בישראל
מזמינה מפיקים, יוצרים ואומנים מבצעים להשתתף בתחרות:
וידיאוקליפ
במסגרת תחרות פרסי אקו"ם תשנ"ד
חבר השופטים יעניק פרס בסך 12.500 שקלים לוידיאוקליפ הזוכה.
ניתן להגיש לתחרות וידיאו־קליפים, שהופקו בארץ אחרי 31.8.93 ושיוצריהם תושבי ישראל.
מועד אחרון להגשה 15.7.94
את החומר יש למסור במשרדי אקו"ם בע"מ, בשדרות רוטשילד 118 בתל־אביב.
תקנון מפורט ניתן להשיג במשרדי אקו"ם.

חוף גורדון

פותחים את העונה ערב ערב הופעת אמנים
רותליה אלפרשטיין, אבי זהר, נתן כהן, להקת מצב, חיים שרייבר — שירי א"י ומוסיקה לריקודים
טלפון להזמנות: 03-5240353

הבקתה — גני התערוכה ת"א

מועדון זמר עברי
חגית קליש
נבון חליץ
מושיק שמואלי
ד"ב אורן

אנשים שרים באמצע היקב

מועדוני היקב
במועדוני היקב תוגגים בין החביות, עם שירים יפים של א"י ויין חופשי מהחביות עם מיטב האמנים

יקב זכרון	
מוצ"ש 28.5	דליה עמיהוד
יום ד' 1.6	אורית אסף
יום ה' 2.6	משה הלל
מוצ"ש 4.6	אסף אופיר ואולה
יום ג' 7.6	אנדלה ניר
יום ד' 8.6	דליה עמיהוד
יום ה' 9.6	משה הלל

לזמנות: 06-397883

יקב ראשון	
מוצ"ש 28.5	אורלי ואיתן
יום א' 29.5	אורלי ואיתן (מלא)
יום ב' 30.5	אורית אסף
יום ג' 31.5	איריס ושריקי
יום ד' 1.6	דליה עמיהוד
יום ה' 2.6	אורלי ואיתן
מוצ"ש 4.6	איריס ושריקי

לזמנות: 03-9673404

יקב ירושלים — לזמנות: 02-735633
יקב ת"א (פילץ) — לזמנות: 03-5176537

תיאטרון הסימטה — עיריית תל־אביב־יפו

ש' העתיקה מול דרים 8, טל': 6814024, 6828729
27.5	ב־22:00	"סטיות מיניות בשיקגו"
	ב־22:30	"פינוק מטריף"
28.5	ב־21:00	"חגיגה של זיוקו"
	ב־21:30	"שלישיה במי במול"
31.5	ב־21:00	"המפילה"
1.6	ב־21:00	"החגיגה של זיוקו"
2.6	ב־21:00	"מבחר משירי מחזות אמריקאים"

תיאטרון נוצר מציג — מנשה השיגעון

בתחנת הכוח הישנה רדינג א' - ת"א
28.5.94 - 16.6.94 בלבד
כרטיסים בכל משרדי הכרטיסים
שיווק ראשי - כאן 03-5371854, 24 שעות ביממה

עיריית תל־אביב־יפו

להקת בת שבע — במופע מחול
מלכות גלוב / חלב שחור / כלולות
דני סנדרסון - "ירק סטנד אפ"
דני רובס ואורחים

בית היין ת"א — מועדון זמר עברי

הערב שישי 27/5 מ־23.00
★ הכל פתוחי עם לאה לופטין
★ תצוגת אופנה של בגדי ים בהנחיית דן כנר
★ אמן אורח יוסי ראובני
במוצ"ש: נתן כהן בלהיטי כל הזמנים
ביום חמישי 2.6 מופיע אורי זר
בן אביגדור 4 ת"א
להזמנות: 03-5621932

ההודוה — מועדון זמר עברי

יום שישי 27.5.94 — אביבה אבידן — אדי וגלי בשירי א"י וכל הזמנים
מוצ"ש — להקת פאבליק — בשירי רוק שנות ה־70
בימי חמישי — ראובן ארז ברוק ישראלי
יום שישי 3.6.94 — דליה עמיהוד
הזמנות 03-934108
אירועי קיץ עד 1000 איש

גן הפיקוס החודש — עושים שמח

הערב מ־22.30 מרגלית צנעני
● ריקודי שנות ה־60, דיסקו, רוקנרול, טנגו, פסדובלה, מזרחית ותימנית
● ארועים וימי הולדת
03-9374974

מפגש אנגי

הערב ערב מזרחי־יווני
★ מגי כהן ★ בועז טביב ★ איזקיס
יום שישי בשעה 16:00 קבלת שבת עם: ★ יורגו ★ איזקיס
אלנבי 136 ת"א — 03-5661289, 5608647

רונצ'ו בוצ'י - אמסטרדם

שישי: להקת "יוניברס" עם אבי דוסו
בכל מוצ"ש — להקת "פרופיל־100"
טל: 09-666665, 661095

טרמינל

יום שלישי - דני טבא
יום חמישי - דני מודך
יום שישי - אתי כהן
מוצ"ש - רות אתגר

צ'קפוסט

שוש בל — בשירי א"י ושנות ה־60
03-5173626, 050-397420

המפתח — הערב שישי מצב רוח סוחף, שירי א"י ושנות ה־60

בני הדייג — בנמל יפו

הקומיס

הבורסה

קלאב MAD

אריזונה

ראשון

קאנטרי פאב

הפסודיה

היצקוק — סקופ — טיפול שורש

יינות הכפר — משה פרי

Reina Flores

פיפ שואו

שלמה ניצן מספר — המלבוש • מזל דגים
הצגות אחרונות! רמת־אביב „אור סחיואן א"י" 4.6 ב־9.30; נבעת"ש 13.6 ב־9.30
כרטי' קסטל 6044725 במשרדים ובקופה 6422059
קטלר־אשרי 03־5287057

מושון ופרא בא — הביצה והתרנגולת
הצגות אחרונות! תל־אביב „בית־התחייל" 14.6 ב־9; כרטי' לאן 5247373 ובקופה 5464251
אביב גלעדי: 03־6857101

תולה קטנה ומטריפה — קומדיה מיוחדת „ליודעי דבר"
הצגות אחרונות!

הגשש החיוור — תכנית חדשה „כוסות רוח"
הצגות ה־450 — אחרונות בהחלט
התיאטרון העממי

אפרת מאירוביץ — סטנד־אפ
„לרוץ לראות" יוסי חרסונסקי — מעריב
ירושלים „בית־שמואל" הערב יום ו' 27.5 ב־10.30; כרטי' בטל. 02־203456
תל־אביב „צוותא 2" 3.6 ב־10.30; כרטי' בקופה 6950156־7
קטלר־אשרי 03־5287057

איגוד האמרגנים ומפיקי אמנויות הבמה בישראל
★ מופעי תיאטרון ★ בידור ★ מוסיקה ★
זכור להזמין כרטיסים בקופת האולם בערב המופע

סווסה ויצהאן — תחילה
קטלר־אשרי 03־5288897

קרן הכל — ההופעה
תל־אביב „רוקסן" הערב יום ו' 27.5 בחצות
כרטיסים בטל. 6484222
רוק בווליום: 03־5768066־7

דבי ונולי — בלהט הקלעים
תל־אביב „צוותא 2" הערב יום ו' 27.5 ב־10
כרטי' במשרדים ובקופה 6950156־7
מרגניות: 03־5468383

דני סנדרסון — רק סטנד־אפ
הופעות אחרונות!

החברים של נטאשה
רוק בים המלח
קיבוץ מצפה שלם הערב יום ו' 27.5 ב־10
כרטי' בימות 02־240896
קלעים 02־256869
ובקופה 02־945153
קטלר־אשרי 03־5287057

ריקי גל — ההופעה
אשכול „אשכול" הערב יום ו' 27.5 ב־10
כרטי' בטל. 07־982711
עפולה „היכל־התרבות" מוצ"ש 11.6 ב־9
כרט' בטל. 06־595797
קטלר־אשרי: 03־5287057

המגנבים בשרוול
קבוצתו של אילן רונן עם: מרב גרובר, יורם חטב, אסף אשתר, אורי בנאי, ארז בן־הרוש, גיל ורטר
חיפה „טכניון צ'רצ'יל" הערב 27.5 ב־10
כרטי' ק. חיפה 04־662244 ובקופה 04־292432
טדי הפקות: 03־5600535

רונית אופיר
מחר מוצ"ש 28.5 ב־9.30 בקפה תיאטרון
בריזה
רח' הירקון 109 תל־אביב
טל. להזמנות: 03־5232210, 03־5235022
טל. להופעות: „יקר" 09־457087

רונית אופיר
הערב ובכל יום ו' ב־10.30
הקרוקודיל
הרצליה פיתוח
טל. להזמנות: 09־570762, 09־575026
להופעות: „יקר" 09־457704

„שיר לשלום" שירי יאיר רוזנבלום
עם יאיר רוזנבלום ולהקת „שיר לשלום"

יהודית רביץ
טבעון „קפה תרבות" יום ו' 3.6 ב־10
כרטי' בטל. 04־831837
תל־אביב „צוותא" יום ו' 17.6 ב־10
כרטי' לאן 5247373 ובקופה 6950156־7
טדי הפקות: 03־5600535

סיפורו של זרע — חנוך רוזן
רמת־אפעל „אודיטוריום" הערב 27.5 ב־10
כרטי' בטל. 5344150, 6356885
נצרת „ה. התרבות" 3.6 ב־10
כרטי' בטל. 06־573507
רמת־אביב „אור מוזיאון א"י" 24.6 ב־10
כרטי' במשרדים ובקופה 6422059
כפר־סבא „היכל־התרבות" 20.6 ב־9
ישראל אוס הפקות: 03־6444186

תיאטרון אורות מציג
העולם זה אני
הסטנד אפ של
נאור ציון

כפר־סבא „עמל"	אשקלון „אסתר"	חיפה, טכניון „צ'רצ'יל"
הערב יום ו' 27.5 ב־10.00	מחר מוצ"ש 28.5 ב־9.30	יום ו' 3.6 ב־10.00 ובי"ם ו' 24.6 ב־10.00
תל־אביב „בית־החייל" מוצ"ש 4.6 ב־9.30	תל־אביב „צוותא" יום ה' 9.6 ב־10.00 ובי"ם ו' 17.6 ב־12.30	כרמיאל „היכל־התרבות" יום ו' 10.6 ב־10.00
כפר מנחם „בית־תבנים" מוצ"ש 11.6 ב־9.30	נתניה „היכל־התרבות" מוצ"ש 18.6 ב־9.30	ירושלים „ג'ראר בכר" מוצ"ש 25.6 ב־9.30

חבר איגוד האמרגנים ומפיקי אמנויות הבמה בישראל

בשיתוף אביב גלעדי גאים להציג:
בלט כריסטינה הויוס

רקדנית הפלמנקו הגדולה בעולם ולהקתה

"הויוס יוצרת הצגה מופלאה המביאה את הקהל המוקסם להתלהבות מתשעים דקות לוהטות הן במוזיקה והן בריקוד" (ג'רר מוני, קוטידיאן דה פריז)

"ויוה הויוס, שם המצלצל כמו קריאת פלמנקו. מופע מדהים...אמנות עממית אמיתית" (לה פיגארו)

"הנוכחות של הויוס על הבמה מלהיבה. מופע מהמם ביופיו...קסום. היא רבוה את כל אשר אפשר לקיים ולעשות בריקוד הפלמנקו". (אל פאיו - ספרד)

5 הופעות בלבד - במסגרת סבוב עולמי

ירושלים "בנייני־האומה"	תל־אביב "היכל התרבות"
6-7-8/6/94 ב־20:30	יום ה' 9/6/94 ב־21:00; מוצ"ש 11/6/94 ב־21:00
כרטיסים: "בימות" 02־240896 "קלעים" 02־256869 תיאטרון ירושלים 02־610011	כרטיסים "לאן" 03־5247373; לועדים וקבוצות 03־5270545 ובכל המשרדים

המשרד: 03־6857101 - חבר איגוד האמרגנים ומפיקי אמנויות הבמה בישראל

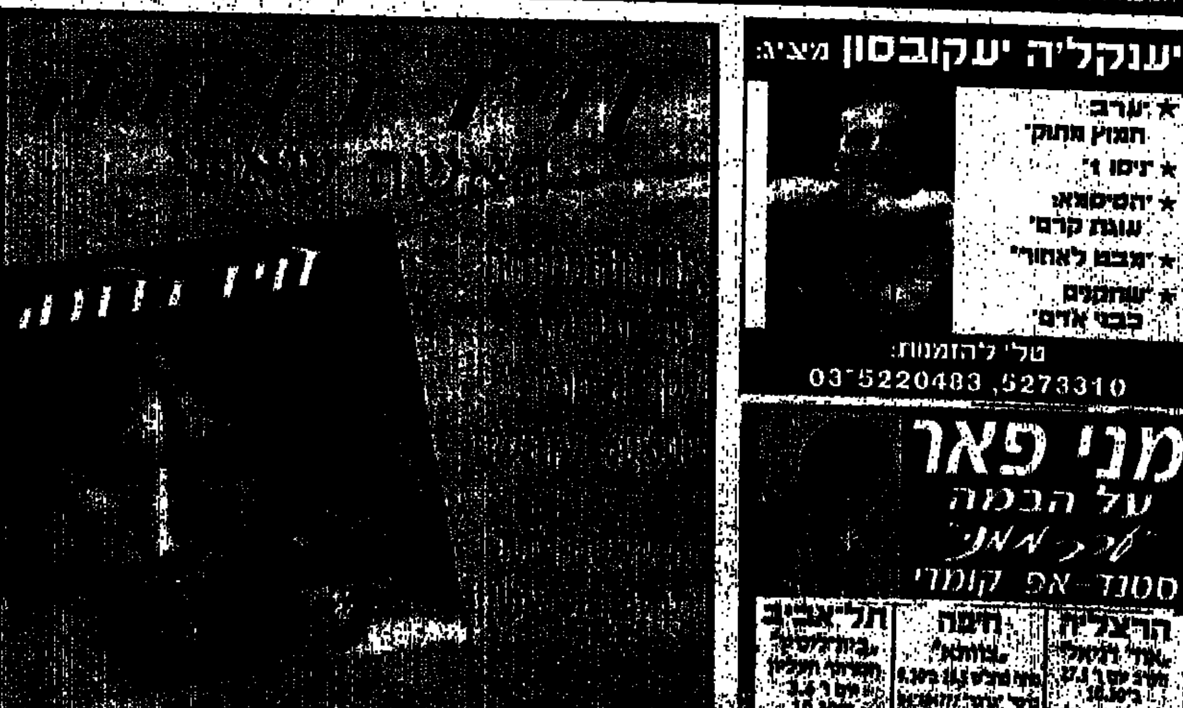
תכנית בידור חדשה

הלוען על הזי — לסלאו
בתה: חנה לסלאו, שלמה משיח; במאי: עמי דיין
תפאורה...משה שטרנפלד
תלבושות.....יובל כספין
תאורה.....אורי רובינשטיין
כוריאוגרפיה.....חיליק כהן
קלידים..........אילן שם

קומדי סטור
תל־אביב „בית־ציוני אמריקה" הערב יום ו' 27.5 - 2 מסלולים:

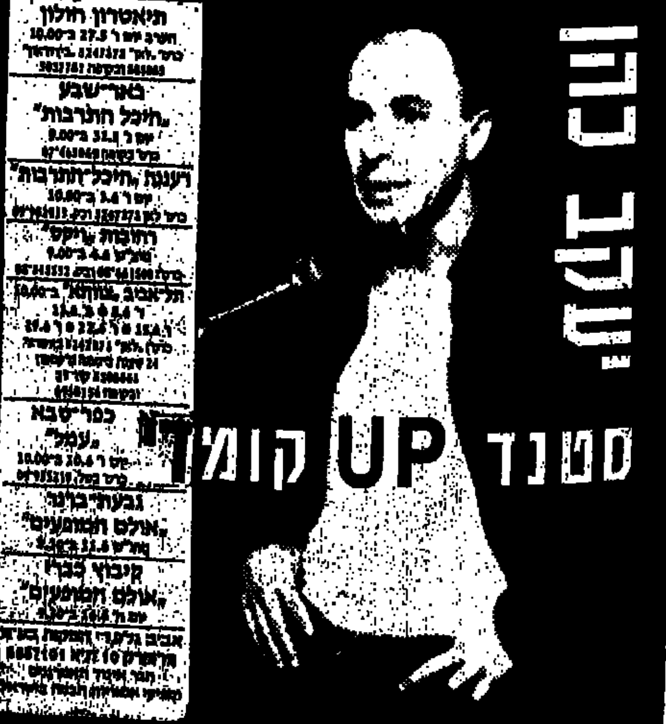
מסלול א' ב־10.30	מסלול ב' ב־12.30
צביקה הדר	„המגנבים בשרוול"
בתכניתו: „סטיש אוויר" ואמני הסטנד־אפ	עם קבוצתו של אילן רונן: מרב גרובר, יורם חטב, אסף אשתר, אורי בנאי, ארז בן־הרוש, גיל ורטר ואמני הסטנד־אפ:
גידי נאור, גיל ססובר	גידי נאור, גיל ססובר
והכל בכרטיס אחד!!	והכל בכרטיס אחד!!

כרט' „לאן" 5247373 בטיקטטון 6388863 לכרטיסי אשראי קוד 24 - 36 שעות ביממה ובקופה 03־6959341
הערב יום ו' 27.5 ב־10.00 - „המגנבים בשרוול" בחיפה טכניון צ'רצ'יל
טדי הפקות 03־5600535 חבר איגוד האמרגנים ומפיקי אמנויות הבמה בישראל

יענקל'ה יעקובסון מציג:
★ „ערב תמוז ותוק"
★ „יום ו'"
★ „הסיפור"
★ „עוגת קרם"
טל' להזמנות: 03־5220483, 5273310

מני פאר על הבמה — סטנד־אפ קומדי

פסטיבל הרגאיי הבינלאומי ה־2
מארח את סיבוב ההופעות העולמי מג'מאיקה
We Remember Bob Marley
THE VITALS • NATTY DREAD • AL ANDERSON • JAMAICA PAPA CURVIN •
כרטיסים בכל משרדי הכרטיסים • לפרטים נוספים טל. 03־6484222

חוף אכזיב	תל־אביב
הערב יום ו' 27.5 בשעה 21.00	„מועדון רוקסן" מחר מוצ"ש 28.5 בשעה 21.00
* אפשרות לינה בחוף	

ג'יפי שבח — למבוגרים בלבד

הצגת בידור חדשה
אני פה בגלל אשתי

תל־אביב	רמת־אביב	ראשל"צ	רעננה	חיפה	מבצע מיוחד לקוראי ידיעות אחרונות
„בית־ציוני אמריקה"	„אור מוזיאון א"י"	„מופת"	„מופת היכל־התרבות"	„תיאטרון עירוני"	

ידיעות אחרונות העיתון של המדינה

ילדים סורגים לאלוהים — הערב יום ו' 27.5 ב־01.00 מרכז סוזאן דלל
ירושלים — תיאטרון הבמה
מרכז סוזאן דלל — סטנד־אפ עם אלן מישלי ושרון בר־זיו; ילדים סורגים לאלוהים; סינמטק - חיפה
דומינו גרוס
נונסנס וסטנד־אפ לאנשים חושבים

סלון — מיוזיק • קומדי • פאב — JAZZ

ישראל גוריון — ערב טוב ישראל
תל־אביב „בית־ליסין" המרתף העליון מחר מוצ"ש 28.5 ב־9.30

תיאטרון אורות מציג
שישי סטנד־אפ בפוקוס | **סטנד־אפ בריבוע**

שבת ב־לונה פארק
עיר השעשועים גני התערוכה תל אביב

חדש! דולפי פארק — מופע מדהים ומרתק של דולפינים ואריות־ים

מופע פעלולים מהסרטים בעיר המערבונים

רכזי קייטנות, וועדי עובדים מתנ"סים, קיבוצים, קבוצות ותנועות נוער ההרשמה ליולי / אוגוסט בעיצומה! הזדרזו להזמין מקומות
מחלקת שיווק: 03־6427080

ועוד עשרות מתקנים, קולנוע 180 מעלות, מדינת המשחקים, מגלשות מים בסירות. הכל בכרטיס אחד חופשי וללא הגבלה!!!
פתוח השבת 28.5, ובכל שבת, מ־10.30 בבוקר ועד הלילה